SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 11, П'ЯТНИЦЯ, 14 БЕРЕЗНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 11, FRIDAY, MARCH 14, 2014 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Аґресію Росії розглядають в ООН

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – У Постійному представництві України в ООН 7 березня відбулась пресконференція для американських газет, що виходять у США українською та російською мовами. Посол Юрій Сергеєв розповів про діяльність місії України у Раді Безпеки ООН та стан конфлікту між Україною та Росією, відповів на численні запитання присутніх. У зустрічі брав участь також другий секретар місії Єґор Пивоваров.

Посол Ю. Сергеєв розповів, що Президент Росії Володимир Путін намагається в Криму повторити схему своїх дій в Абхазії та Південній Осетії на території Грузії. У першій з цих республік було мобілізовано сепаратистів, які проголосили незалежність Абхазії, хоча абхазів там проживало не більше 10 відс. населення. Відразу ж було проведено референдум з приводу відокремлення від Грузії, у якому відмовилися брати участь грузини. Усе ж вислід референдуму було оголошено лише від числа його учасників. Таким чином утворилося уявлення, що більшість населення хоче вийти з складу Грузії. Ніби для відвернення міжнаціонального конфлікту Росія вислала в Абхазію так званих миротворців, котрі насправді були реґулярним військом. Грузинське населення було змушене покинути терени свого поселення.

У Південній Осетії Росія застосувала видання пашпортів місцевим мешканцям, після чого спровокувала військовий опір Грузії і ввела свої війська, завдавши Грузії жорстокої поразки.

Постійний представник України в ООН, Посол Юрій Сергеєв. (Фото: Левко Хмельковський)

Ці засоби здійснюються в Криму – введення російського війська з постійних гарнізонів і введення в Крим нових підрозділів, видаван-

(Закінчення на стор. 12)

У Вашінґтоні протестували проти аґресії Росії

ВАШІНҐТОН. – 6 березня в столиці США понад 2,000 українців, які прибули з різних міст країни, протестували біля Білого Дому проти аґресивних дій Росії в Україні. Вони тримали плякати „Україно, повстань!", „США – допоможіть Україні!" та інші. Автобусами приїхали громади з міст Чикаґо, Дітройту, Бостону, Клівленду, та з штатів Ню-Джерзі, Пенсильванії, Конектикат. (Фото: Стефан Вельгаш)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ

Петро Часто

Події в Криму, а відтак у східніх і південних областях України наближаються до останньої межі напруження. Воно, як відомо, спричинене масовими військовими провокаціями Росії, яка чинить кричуще беззаконня, нехтуючи думкою світу. США і країни Европи підтримують Україну в її прагненні зберегти державний суверенітет і територіяльну цілісність. Українська сторона всіма силами намагається не дати найменшого приводу до переходу цього конфлікту у воєнну фазу, бо це означатиме загальну трагедію, наслідки якої тяжко передбачити. На жаль, нижче подана хроніка ескаляції російсько-українського конфлікту свідчить,що справа рухається, виключно з вини Росії, у недобрий бік.

6 березня

■ Російські військові вночі затопили раніше списаний великий протичовновий корабель „Очаков" біля входу в озеро Донузлав, перегородивши вихід в море кораблям Південної військово-морської бази Військово-морських сил Збройних сил України.

■ Захоплена російськими військовими Верховна Рада Криму звернулася до Президента Росії Володимира Путіна та до Державної Думи Російської Федерації (РФ) з пропозицією почати процедуру входження Криму до складу Росії.

■ Президент США Барак Обама підписав указ про запровадження візових обмежень щодо чиновників з Росії і Криму, дії яких, на думку Вашінґтону, дестабілізують ситуацію в Україні.

■ Міністер сільського господарства Чехії Маріян Юречка встановив на будівлі свого міністерства прапор України. Він заявив, що цим символічним кроком хоче „висловити свою співучасть у подіях, які зараз відбуваються в Україні, і підтримку українському народові".

■ Міністерство закордонних справ України заявило, що на території Криму Росія готує провокації за участю людей, перевдягнутих у форму українських військовослужбовців.

■ Прем'єр України Арсеній Яценюк заявив в штаб-квартирі НАТО на зустрічі з Генеральним секретарем Андерсом Фоґом Расмусеном, що Україні ще не час вступати в НАТО.

■ Голова Ради міністрів Польщі Дональд Туск заропонував негайно підписати Угоду про асоціяцію України з Европейським Союзом (ЕС).

■ Генеральний секретар НАТО Андерс Фоґ Расмусен закликав Росію виконати свої міжнародні зобов'язання й зупинити військову ескаляцію в Криму.

■ Меджліс кримських татар закликав бойкотувати місцевий референдум про входження Криму до складу Росії, призначений на 16 березня.

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Розпочався автопробіг на схід

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 10 березня у місто почався стартував всеукраїнський автопробіг до міст сходу України та Криму на знак миру і неподільности держави. Його ініціювали дніпропетровський Автомайдан та організація воїнів-афґанців „Ніхто, крім нас". До 20 авт дніпропетровських активістів приєднались водії з Києва і міст західньої України. Вони відвідають Запоріжжя, Херсон, Маріюполь, Донецьк, Луганськ, Харків, де відбудуться віча на підтримку територіяльної цілісности України і проти сепаратизму. Для українських вояків учасники акції зібрали теплі речі та харчі, а також малюнки і листи з словами підтримки від дніпропетровських дівчат і дітей. Авта прикрашені державними прапорами і плякатами „Ми неподільні", „Афґанці проти війни". *(УНІАН)*

Реґіонал виступив проти референдуму

КИЇВ. – 11 березня народний депутат від Партії Реґіонів Юрій Мірошниченко заявив, що рішення про референдум та декларація незалежности Криму є незаконними, тому що Верховна Рада Криму не мала повноважень ухвалювати такі рішення. Депутат зазначив, що можна говорити про наповнення автономії Криму реальними інструментами, механізмами щодо кадрових призначень, розподілу бюджету, але говорити про відокремлення Криму, яке ініціюється референдумом, це навіть злочинно *(УНІАН)*.

Посилено охорону кордонів

КИЇВ. – Державна прикордонна служба повідомила 10 березня, що за минулу добу не пустила до України 342 громадян Росії, які перевозили символіку провокативного характеру та предмети, які можна використовувати для нанесення тілесних ушкоджень. Це відбулося в рамках спільної акції Міністерства внутрішніх справ та Служби безпеки України під назвою „Кордон". *(Бі-Бі-Сі)*

Стали на захист міліції

ЧЕРКАСИ. – Сільська влада Дубіївки, що у Черкаському районі, 5 березня виступила на захист репутації міліціонерів. Жителі села збентежені тим, що нині спостерігається збільшення дрібних злочинів та хуліганства, що чиняться часто від імені майданівців. Селяни просять не звинувачувати суцільно усіх працівників міліції у тих неґативних подіях, що сталися на Майдані. „Далеко не всі у міліції злочинці", – говорить представник Дубіївської громади Андрій Безбах. Задля наведення порядку у містах та селах жителі Дубіївки звернулися до Верховної Ради з проханням якнайшвидше переглянути існуючі закони про міліцію і прийняти нові, що відповідають европейським нормам. А покищо вони сподіваються на активність працівників міліції, що залишилися на варті спокою громадян. *(„Нова доба")*

Спалили прапор „Шахтаря"

ДОНЕЦЬК. – 9 березня учасники проросійського віча спалили помаранчево-чорний прапор футбольного клюбу „Шахтар", помилково прийнявши його за червоно-чорний прапор УПА. Один з групи молодиків, які говорили російською мовою, видерся на будівлю у центрі Донецька і скинув вниз синьо-жовтий державний прапор і розташований поруч стяг донецького „Шахтаря". Після цього молодики підпалили прапор чемпіонів України з футболу. *(Радіо „Свобода")*

Аґрарії розповіли про корупцію

КИЇВ. – 10 березня представники провідних аґрарних об'єднань України у зверненні до виконуючого обов'язки Президента України Олександра Турчинова заявили, що у 2013 році втрати від корупції перевищили 200 млн. грн. Дотації з бюджету отримали лише ті підприємства, власники яких змогли корумпувати відповідальних чиновників. Отримати підтримку держави можна було за хабара у 15-25 відс. від суми, що виділялася. Гроші, які повинні використовуватися для розвитку аґросектору, осідали в кишенях чиновників. *(„ЛігаБізнесІнформ")*

ТОЧКА ЗОРУ

„Не час для мовних суперечок"

Петро Часто

Політики, ще кільканадцять днів тому запобігаючи ласки в Майдану, втираючись в довір'я до цього незрозумілого їм, непоступливого і тому чужого для них, гендлярів посадами, всенародного руху, бігаючи від сцени, де надривали пупи в ультрапатріотичних вигуках, до злочинця-президента на „мирні переговори" і назад на сцену, сьогодні знову зрученнько вмощуються революції на голову, знову стають політиканами-циніками, як були й до того. Так хутко забули, що не вони, не їхні підспівування на два боки повалили режим кримінальників, а тільки Майдан, тільки непохитні Сотні Самооборони, включно з Небесною Сотнею, на святій крові якої має постати нова Україна, як колись на крові мучеників постала Церква Христова.

Має постати! Тільки чи всі хочуть цього? Ні, прямо зараз вони не скажуть, що не хочуть, ще якийсь час будуть роззиратися, триматимуть ніс за вітром, сподіваючись, що величезний досвід пристосуванства поможе їм і цього разу.

Втім, часом буває, що й і пристосуванці прислужаться добрій справі, та все ж головне, першорядне, доленосне – не для їхніх білих рученьок. Тому у ці критичні дні два підставові виміри захисту України – збройний і духовний – залишилися без державного проводу.

Бо інакше як це розуміти: українські військові частини у Криму, заблоковані „невідомими" вояками в уніформах без розпізнавальних нашивок, дістали з Києва наказ ні в якому разі не чинити збройного опору, бо, мовляв, Володимир Путін тільки цього й чекає, і один-єдиний один постріл з українського боку розв'яже Москві руки для збройної інтервенції. Все дуже правильно і дуже логічно. Крім одного. Якщо для командування Збройних сил України так довго, понад два тижні, залишалося таємницею, хто ж ті „невідомі" нападники – при цьому, що у Криму всі добре знали, що це російські вояки з кримських баз Чорноморської фльоти – то чому Міністерство оборони України чи Генеральний Штаб у перший же день нападу не звернулися до Москви з офіційним запитом: „Чи це часом не ваші вояки?". І якби Москва відповіла, що ні, не наші, то це й була б достатня підстава для рішучої протидії з боку українських військових частин.

Час втрачено, а з ним і військову честь Збройних сил України. Заблоковані українські частини – у тяжкому стані. Не надто переможна картина: цими днями рівненські фермери привезли для українських вояків харчі та інші речі першої необхідности…

Не скріпив бойовий дух українських частин новопризначений Головнокомандуючий українською Чорноморською фльотою адмірал Денис Березовський, який буквально на другий день зрадив присязі і перейшов на бік кримських сепаратистів…

Чи ж не доцільніше було повернути на службу тих адміралів і генералів, котрих Віктор Янукович позвільняв саме як патріотичних офіцерів? Наприклад, адмірала Ігоря Кабаненка, який цими днями в інтерв'ю для Радіо „Свобода" відверто сказав: „Аґресора неможливо умиротворити, його можна тільки зупинити". Чи, може, саме такої ось патріотичности й готовности збройно захищати Україну боїться і нова влада? І такі люди їй не потрібні?

Бо адмірал Д. Березовський – не єдина її помилка. Ось цими днями обуренням вибухнув Львів – проти призначення прокурором области Володимира Гураля, добре відомого на Львівщині корупціонера, одного з вірних підручних зметеного Майданом Генпрокурора Віктора Пшонки.

У Рівному громада міста не прийняла новопризначеного начальника обласної міліції полковника В'ячеслава Чайку. Тобто подекуди вже відбувається щось таке, що ніяк не узгоджується з духом Майдану. Бо якби узгоджувалося, то чому б „новій " владі було не запропонувати на пости міністра внутрішніх справ і міністра оборони Юрія Луценка і Анатолія Гриценка, адже ж обидва на цих постах принесли чимало користи, керуючись саме національними інтересами України. Як могло статися, що ні з того, ні з сього Міністерство внутрішніх справ очолив Арсен Аваков, не маючи до цієї ділянки найменшого професійного стосунку? А може, має? Може, знаменитий опонент Москви, колишній совєтський військовий розвідник Віктор Суворов недаремно остерігає (див. львівський журнал „Ї"), що А. Аваков є одним з виконавців далекосяжного каґебістського пляну В. Путіна?

А тепер звернімо увагу на другий підставовий вимір оборони України – духовний, безпосередньо пов'язаний з душею нації, її мовою.

Відразу після повалення режиму В. Януковича Верховна Рада величезною більшістю голосів – не лише колишніх опозиціонерів, але й „реґіоналів", скасувала сумновідомий і явно протиукраїнський мовний закон Колісниченка-Ківалова. Виконуючий обов'язки Президента Олександер Турчинов ужив щодо цього скасування своє право вето: мовляв, зараз не час для мовних суперечок. З одного боку така „політкоректність" є ніби слушною. Річ сьогодні справді не в мові. „Майданна" Україна всіма своїми мовами висловлює одне – бажання підпорядкувати державного монстра народові, перебудувати країну на принципах добра і краси, жаданих для всього суспільства, для всіх етносів України.

Але для українців також. „Зараз не час для мовних суперечок" – так політкоректні ліберали завжди говорили, коли історія надавала шанс нашій прибитій до землі нації підняти голову. І кожного такого разу знаходилися хруні, для яких мир і спокій моменту були важливішими, ніж відродження нації і виведення її на такий рівень, на якому вже ніколи не повторяться смертельні небезпеки для нашої мови і культури, для нашого національного „я".

„Не час для мовних суперечок" – ця лукава формула насправді залишає невідвойованими загарбані імперською Москвою наші духовні терени. Українська Народна Республіка впала саме тому, що для її провідників-соціялістів той великий шанс не був часом ні для „мовних суперечок", ні навіть для створення боєздатної національної армії. У висліді міра царсько-імперської русифікації не була зменшена.

Відновлення Незалежности в 1991 році також було „не часом для мовних суперечок". І ще більша міра русифікації нашого народу в совєтський період знову залишилася неторкненою.

Після великого зла, заподіяного нашій мові україноненависницьким режимом „реґіоналів", зграєю азарових, табачників, колісниченків, дивно знову чути, що „не час для мовних суперечок", бо це означає, що не треба відбирати назад простір нашого національного духу, завойований ворогом.

Добренькім українським політикам, справедливим до всіх мов, окрім своєї, варто б нагадати, що навіть Володимир Ленін, клясичний психопат і вкрай аморальний тип, все ж керувався елементарною логікою, пишучи, що „українська мова не матиме рівних умов для свого розвитку, поки не будуть виправлені всі минулі історичні кривди щодо неї". Ось ще уривок з ленінської „Резолюції ЦК РКП (б) про Радянську владу в Україні" (1919 рік): „З огляду на те, що українська культура (мова, школа і т. д.) протягом століть придушувалася царизмом і експлуататорськими клясами Росії, ЦК РКП зобов'язує всіх членів партії всіма засобами сприяти усуненню всіх перешкод до вільного розвитку української мови і культури". То виходить, що „вождь світового пролетаріяту" був менш „політкоректний", ніж в. о. Президента О. Турчинов?

У зв'язку з цим годі оминути запитання: чому нагорі „нової влади" опинилися діячі саме з „Батьківщини"? Що це може значити? Адже ця партія добре відома відсутністю української національної ідеології, відома зрадниками, перекинчиками, пам'ятаємо її спроби утворити двопартійну „широку коаліцію" з Партією Реґіонів. То ж яка таємна сила виносить „Батьківщину" на поверхню політичного життя тепер, коли Майдан розпочав нову еру України?

І що, наприклад, значать слова того ж О. Турчинова, що Майдан вже може розходитися? Те, що завданням революції й було перебрання влади „Батьківщиною" – партією з невиразним національним обличчям і невиразними політичними цілями?

Казки Президента Володимира Путіна

5 березня Державний департамент США опублікував спростування 10 тверджень, висловлених Президентом Росії Володимиром Путіним на прес-конференції 4 березня щодо ситуації в Україні. Спростування розміщені на веб-сайті Держдепартаменту під заголовком „Казки Президента Путіна: 10 неправдивих заяв про Україну“. Нижче подаємо цей текст.

„Такої брехні, до якої вдається Росія, щоб виправдати свої незаконні дії в Україні, світ не бачив з часів дивовижних російських казок. Як писав Достоєвський, „Формула „два плюс два дорівнює п’яти“ не позбавлена своєї привабливости“, – зазначається у вступі.

Далі Держдепартамент подає 10 висловів В. Путіна, що „виправдовують російську аґресію в Україні“, а потім факти, які спростовують висловлювання російського президента.

1. В. Путін каже: російські війська в Криму лише захищають російські військові сили. А інфраструктуру і військові об’єкти в Криму захоплюють „групи самооборони громадян“, а не російські війська.

Факти: всі дані свідчать про те, що співробітники російських спецслужб знаходяться в самому серці антиукраїнських сил в Криму. Ці люди носять уніформу без відзнак, але при цьому керують транспортними засобами з російськими військовими номерами і вільно ідентифікують себе як російські сили безпеки, відповідаючи на запитання міжнародних засобів масової інформації та українських військових. Більш того, ці люди мають зброю, яка, як правило, не доступна для цивільних осіб.

2. В. Путін каже: дії Росії узгоджуються з Договором про дружбу 1997 між Україною і Російською Федерацією.

Факти: угода 1997 року вимагає від Росії поважати територіяльну цілісність України. Військові дії Росії в Україні, які дали їм оперативну контролю над Кримом, є явним порушенням територіяльної цілісности і суверенітету України.

3. В. Путін каже: опозиція не реалізувала угоду від 21 лютого з відстороненим українським Президентом Віктором Януковичем.

Факти: в угоді від 21 лютого викладено плян, згідно з яким Верховна Рада повинна прийняти законопроєкт, щоб повернути Конституцію 2004 року і відповідно конституційну систему з центром влади у парляменті. Згідно з умовами угоди, В. Янукович повинен був підписати відповідний законодавчий акт протягом 24 годин. Однак, В. Янукович відмовився це зробити. Замість цього він упакував своє майно і втік, залишивши свідоцтва широкомаштабної корупції.

4. В. Путін каже: уряд України нелеґітимний. В. Янукович, як і раніше, є законним керівником України.

Факти: 4 березня сам В. Путін визнав той факт, що В. Янукович „не має політичного майбутнього“. Після того, як В. Янукович втік з України, навіть його власна Партія Реґіонів повстала проти нього, проголосувала за його відсторонення від посади президента і підтримала новий Кабінет міністрів. Новий Кабмін України був затверджений демократично обраним українським парляментом – 371 голосом (82 відс. голосів).

5. В. Путін каже: в Україні гуманітарна криза і сотні тисяч українців втікають в Росію в пошуках притулку.

Факти: на сьогоднішній день немає абсолютно жодних доказів гуманітарної кризи. Немає також жодних доказів про потік біженців, які рятуються з України у Росії. Міжнародні організації провели перевірку на місцях, поспілкувалися з українськими прикордонниками, які також спростували ці твердження. Незалежні журналісти, що були на кордоні, не повідомили про потік біженців.

6. В. Путін каже: етнічні росіяни перебувають під загрозою.

Факти: за винятком російської преси та російського державного телебачення, ніде більше немає повідомлень про те, що етнічні росіяни перебувають під загрозою. Новий український уряд поставив пріоритетом встановлення миру і примирення з самого початку. В.о. Президента України Олександер Турчинов відмовився підписати закон, що обмежує використання російської мови на реґіональному рівні. Етнічні росіяни та російськомовні громадяни подали петиції, які підтверджують, що їхні громади не піддавалися погрозам. Крім того, після створення нового уряду в Києві встановилася спокійна обстановка. Там немає сплеску злочинности, мародерства і ніякої помсти політичним опонентам.

7. В. Путін каже: російські бази знаходяться під загрозою.

Факти: російські військові об’єкти були і залишаються в безпеці, і нова українська влада зобов’язалася дотримуватися всіх чинних міжнародних угод, в тому числі тих, які стосуються російських баз. А ось українські бази в Криму знаходяться під загрозою з боку військових РФ.

8. В. Путін каже: в Україні були масові напади на церкви і синагоги в південній і східній Україні.

Факти: українські релігійні провідники в країні заявили, що не було жодного випадку нападів на церкви. Всі церковні керівники України, включаючи представників Української Православної Церкви Московського патріярхату, висловили підтримку новому політичному керівництву, закликавши до національної єдности. Єврейські групи на півдні та сході України повідомляють, що вони не зафіксували зростання проявів антисемітизму.

9. В. Путін каже: Київ намагається дестабілізувати Крим.

Факти: тимчасовий уряд України виступив з закликом до діялогу. Водночас російські війська вийшли за рамки своїх баз, щоб захопити політичні об’єкти та інфраструктуру в Криму. Уряд у Києві негайно вислав посланців, щоб розрядити ситуацію. Останньому з посланників Петрові

(Закінчення на стор. 8)

Андрій Дещиця – випускник Альбертського університету

ЕДМОНТОН, Альберта. – Андрій Дещиця 27 лютого призначений виконувачем обов’язків міністра закордонних справ України. Він отримав ступінь маґістра у відділі історії Альбертського університету (1995) після успішного захисту дисертації „Поява багатопартійної системи в Польщі й Україні“, написаної під керівництвом проф. Івана Химки.

Андрій Дещиця. (Фото: КІУС)

Перед вступом на маґістерську програму А. Дещиця отримав стипендію ім. Осипа та Йосафата Непораних від Канадського інституту українських студій (КІУС) для проведення дослідження „Проблеми переходу від тоталітаризму до демократії: Україна, 1989-1991“.

Протягому цього часу А. Дещиця працював у КІУС науковим асистентом. Під час свого перебування в КІУС молодий науковець склав іспит на знання англійської мови і був зарахований аспірантом у відділ історії.

Повернувшись в Україну, А. Дещиця працював радником посольств України у Польщі та Фінляндії, послом з особливих доручень та спеціяльним представником в Організації з безпеки і співробітництва в Европі.

* * *

За кордоном вчилися також Міністер економіки Павло Шеремета, який, крім Львівського університету ім. Івана Франка закінчив університет Еморі (Атланта, США), програми управлінського розвитку у Гарвардській школі бізнесу та інші студії за кордоном, Міністер охорони здоров’я Олег Мусій – закінчив Київський медичний інститут ім. Олександра Богомольця, навчався у Польщі, США, Фінляндії, Австрії, Німеччині.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Від блокади постраждає населення

КИЇВ. – 6 березня перший заступник директора Національного інституту стратегічних досліджень Ярослав Жаліло оприлюднив огляд економіки Криму, який стверджує, що від блокади півострова постраждає передовсім його населення. Крім субсидій Києва до бюджету, понад 80 відс. питної води та електроенерґії півострів отримує з України. Вирішальний вплив Україна має й на основний фактор кримської економіки – туризм. У разі продовження окупації півострова, Україна зможе впровадити плату питання за воду та електроенерґію. Курортний сезон 2014 року вже зірваний, а це втрати не лише для бюджету автономії, а насамперед для пересічних громадян, які заробляють на туристах. *(Радіо „Свобода“)*

„Межигір’я“ зачинили

КИЇВ. – З 11 березня тимчасово припинено вільне відвідування резиденції „Межигір’я“ у зв'язку з необхідністю інвентаризації майна, уникнення його псування і випадків вандалізму. Контроль здійснюватиме Міністерство внутрішніх справ спільно з представниками громадськости. *(„Українська правда“)*

Українські телеканали зникли у Криму

СИМФЕРОПІЛЬ. – 10 березня у Симферополі відключено цифрове мовлення українських телеканалів, на частотах яких тепер транслюються загальноросійські телеканали „Перший“, „НТВ“, „РТР-Планета“, а також багато розважальних російських каналів. У кабельній мережі „Ялта ТВ“ і у Севастополі також відключили всі українські канали. *(„Українська правда“)*

Будував маєток для коханки

КИЇВ. – За 200 метрів від головних воріт резиденції „Межигір’я“ компанія, підпорядкована Вікторові Януковичеві, розпочала будівництво розкішного маєтку для співмешканки екс-президента Любови Полежай. Про це свідчать документи, знайдені журналістами 8 березня у кабінеті директора резиденції. Також її власність підтверджена записом у базі Державної архітектурно-будівельної інспекції. Усе мало бути в традиціях „Межигір’я“: вздовж паркану – дроти під напругою, зовні будинку – колони, ліпнина й мармур, а розкішні інтер’єри, що їх мали оформити всередині, вже були намальовані в проєктному альбомі. *(„ЛігаБізнесІнформ“)*.

Ціна на газ зросте

КИЇВ. – Голова Київського міжнародного енеретичного клюбу Олександир Тодійчук заявив 12 березня, що новій українській владі треба враховувати „Харківську угоду“, яка передбачала отримання Україною знижки за російський газ в обмін на продовження базування у Криму російської Чорноморської флоти. Якщо Росія анексує Крим, або відбудеться будь-який інший перегляд статусу Чорноморської флоти на півострові, харківська знижка втратить вагу і Україна платитиме повну ціну за російський газ згідно з формулою, передбаченою у контрактах від січня 2009 року – по 450 дол. за 1,000 кубометрів газу. *(УНІАН)*

Створили мапу майна політиків

КИЇВ. – Стипендіят ім. Вацлава Гавела, журналістка Радіо „Свобода“ Наталка Седлецька створила інтерактивну мапу MapUkrainianPEP.org, на яку заносить дані про майно політиків України за кордоном. Вже оприлюднено список з 18 політиків-реґіоналів, який збільшується. Евросоюз запровадив санкції проти українських чиновників з попередньої влади, звинувачуючи їх у насильницькому придушенні мирних протестів, а також у великій корупції, що виходить за межі України. Якщо статки цих людей будуть знайдені, то вони будуть заморожені. Мапа має полегшити ці пошуки. Подані адреси будинків, квартир, а також адреси і назви компаній, заснованих українськими політиками. *(Радіо „Свобода“)*

АМЕРИКА І СВІТ

„Economist":„Росія не зупиниться…"

ЛОНДОН. – Захід повинен покарати Президента Росії Володимира Путіна за захоплення Криму, – пише британський журнал „Economist" в головній статті 11 березня. „Economist" відкидає думку про те, що демократичний світ не повинен втручатися в конфлікт, щоб не спровокувати війну з Росією. Журнал стверджує: „Путін порушив основи міжнародного порядку і створив небезпечні прецеденти, що виходять далеко за межі українського питання. Робити поступки викрадачам завжди небезпечно: часто тих, хто не може відразу дати відсіч, надалі очікують ще суворіші випробування… Якщо Захід не діятиме, Росія не зупиниться. Путін представлятиме величезну загрозу сусідам, якщо його не будуть стримувати ані закони, ані боязнь відсічі з боку Заходу". *(„Кореспондент")*

Поляки залишають Крим

ВАРШАВА. – Міністерство закордонних справ Польщі 7 березня закликало польських громадян покинути територію Криму у зв'язку з тим, що ситуація на півострові може розвиватися непередбачуваним чином. МЗС Польщі також рекомендувало утриматися від поїздок в Україну, зокрема в Харківську, Дніпропетровську, Донецьку, Луганську та Запорізьку області. „Громадяни, які перебувають у цих реґіонах, повинні бути особливо уважними й обмежити своє пересуваннями місцями, де вони безпосередньо живуть або працюють", – йдеться в повідомленні. МЗС Польщі видало офіційну рекомендацію під назвою „Не подорожуй", яка є другою з чотирьох можливих рекомендацій після останньої і найкатегоричнішої – „Негайно покинь країну". *(Радіо „Свобода")*

Нафта – в руках екстремістів

ТРІПОЛІ. – Лібійські повстанці заявили 7 березня, що розпочнуть постачати нафту до комуністичної Північної Кореї. У контрольованому лібійськими сепаратистами морському порті Ес-Сідр вже стоїть північнокорейський танкер „Morning Glory", який чекає на завантаження нафтопродуктами. Центральний уряд у Тріполі вважає торгівлю нафтою, яку почали повстанці, незаконною. Тим часом сепаратисти, які контролюють схід країни, вже створили власну нафтову компанію „Libya Oil and Gas Corp". Експерти сумніваються, чи цій компанії пощастить з замовниками, оскільки перевезення лібійської нафти супроводжується великими рисками. Північна Корея залежить від чужих енерґоносіїв. Найбільшим постачальником нафти для Пхеньяну є Китай. У 2013 році Північна Корея купила 578 тис. китайської нафти. *(УНІАН)*

„Тракстон" вже в Чорному морі

ПАРИЖ. – Інформаційне аґентство „Франс-Прес" повідомило 7 березня, що того дня американський ескадренний міноносець „Тракстон" пересік протоку Босфор і увійшов у Чорне море. Його супроводжував катер берегової охорони Туреччини. Есмінець „Тракстон" візьме участь у раніше запланованих навчаннях разом з військово-морськими силами Болгарії і Румунії. Прибуття американського бойового корабля в Чорне море збіглося з загостренням ситуації в Криму, де перебуває російська Чорноморська фльота, котра є однією з причин загострення ситуації на півострові. Самопроголошена влада Криму відмовилася підпорядковуватися новому центральному урядові України і має намір провести 16 березня референдум про приєднання Криму до Росії. *(УНІАН)*

НАТО потребує більших витрат

БРЮСЕЛЬ. – Те, що Захід зменшує витрати на оборону, веде до збільшення стратегічної нестабільности в Европі, – завив 7 березня Генеральний секретар НАТО Андерс Фоґ Расмусен в інтерв'ю для Бі-Б-Сі. „Я сподіваюся, що політики в усіх країнах НАТО тепер переглянуть свої пріоритети, що стосуються інвестицій в безпеку і оборону. Самозрозуміло, що оборона обходиться дорого, але відсутність безпеки обходиться дорожче", – сказав Генеральний секретар НАТО. *(„Дзеркало тижня")*

Кров Майдану, збройна аґресія… Що далі?

Володимир Чумак

Криваву сторінку новітньої історії України було перегорнуто близько 4-ої години ранку у ніч з 30 листопада на 1 грудня 2013 року, коли відбулася спроба силового придушення владою київського Майдану Незалежности, де громадяни у мирний спосіб виявляли незгоду зі зривом підписання Угоди про асоціяцію з Евросоюзом. Унаслідок чого 35 осіб звернулися по медичну допомогу, з яких семеро потрапили до лікарень. Наступного дня, під час масової акції протесту проти дій влади під Адміністрацією Президента України відбулися чергові жорстокі побиття. В подальшому кількість жертв з боку протестувальників зросла в рази. Міністерство охорони здоров'я України досі не може назвати їх остаточну цифру.

Адже на сьогодні окрім сотні загиблих зниклими безвісти вважаються близько 300 людей, а нещодавно журналісти довідалися про спалення під час тих подій обезголовлених трупів у крематорії при цвинтарі. Одразу можна було побачити у цих трагічних подіях добре набиту у подібних справах „руку Москви". Залишки сумнівів щодо цього були розвіяні наступними подіями в Криму та на південному сході країні, де росіяни вдалися вже до відвертих провокацій, погроз силою та військової інтервенції.

Про існування реальної загрози суверенітетові та територіяльній цілісності України з боку Російської Федерації роками переконливо доводили українські (і не лише) експерти. Світ на те, на жаль, легковажив – Вашінґтон був заклопотаний то Іраком, то Афганістаном, то Іраном; Европа переймалася своїми внутрішніми справами; колишнє ж укрaй корумповане та розбещене керівництво України й поготів було до усього байдужим, окрім невпинного особистого збагачення. Нікого не навчив навіть трагічний досвід Грузії. Натомість Кремль, безкарно відхопивший шматки грузинської території, був заохочений млявістю Заходу до подальших авантюр. Варто було б звернути належну увагу хоча б на наступне.

З геополітичної точки зору Чорноморська фльота Російської Федерації (ЧФ РФ), безперечно, не є військовою домінантою в Чорному й Середземному морях – вона суттєво поступається своєю міццю військово-морській потузі сил країн НАТО у реґіоні. Туреччина контролює ще й Босфорську протоку – вихід до просторів світового океану. Втім, свою здатність відігравати ролю дестабілізуючого чинника в Чорномор'ї ця фльота довела ударами по Грузії з моря у війні 2008 року. Тож хіба можна було тим легковажити передусім Україні, на теренах якої, у Криму, перебуває головна база ЧФ? Тим більше, що у складі російської фльоти – не лише бойові кораблі: на околиці Севастополя базовано частини та підрозділи 810-ої окремої бриґади морської піхоти ЧФ, серед яких є десантно-штурмові, десантні, розвідувальні, інженерні, водолазні, вогнеметні формації тощо.

Було відомо й те, що від 2009 року ця бриґада належить до тих бойових одиниць російських збройних сил, що перебувають у стані постійної готовности і де служать, переважно, професіонали: як стверджувала російська преса, поточного року один з батальйонів мав комплектуватися вже виключно вояками за контрактом. Тобто це – цілком боєздатне військове формування, бійці якого мають навички бойових дій на суходолі, диверсійних і десантних операцій з моря та повітря. Вони брали участь у Чеченській війні; готувалися воювати і в Грузії у 2008 році, але вимушено залишилися у Севастополі для охорони бази через „прохолодні" на той час стосунки між Києвом і Москвою (тож грузинський Президент Михайло Саакашвілі дійсно мав причини для вдячности Вікторові Ющенкові). Вони охороняли низку російських військових об'єктів на українській території, а також і маяки, які Росія вперто відмовляється передати Україні. І підтримують свій бойовий вишкіл завдяки постійним тренуванням там же, у Криму, на полігоні „Опук", який також перебуває у розпорядженні росіян.

Усі пам'ятають, як нервово реаґувала Москва на Помаранчеву революцію. Нинішній Майдан створив для Кремля виклик набагато серйозніший. Якщо у 2004-му українці відстоювали лише своє право вільно обирати, то тепер йшлося про вибір цивілізаційний. Адже усім зрозуміло, що перемога Майдану означала кінець сподівань не тільки на відтворення евразійської імперії (під якою назвою вона б не маскувалася), але й нежиттєздатність навіть „м'яких" російських проєктів на кшталт Митного союзу. За цих умов відчайдушні спроби Москви повернути ситуацію на свою користь, аж до застосування силових чинників, не видаються аж надто неочікуваними. Українсько-російський конфлікт 2003 року навколо острова Тузла, на жаль, залишився невивченою наукою…

Було цілком очевидним, що Кримський півострів є найбільш придатним для реалізації вибухонебезпечного сценарію. На відміну від світової практики компактного базування чужоземних військ на чужій території об'єкти ЧФ РФ були розкидані по усьому півострову. Тож ніщо не заважало пересуванню російських морських піхотинців його територією для здійснення „захисту від нападу екстремістів" будь-де, аж до застосування зброї проти уявних нападників. До того ж, чимало кримської нерухомости належить громадянам Росії чи російському урядові, і це майно також „потребувало захисту".

А більш сприятливого ґрунту для організації різноманітних заворушень за національною чи релігійною ознакою, аніж у Криму, – годі й шукати. Ті ж кримські татари вже неодноразово виходили на акції протесту проти свавілля кримських чиновників; це – переважно російськомовний реґіон, де навіть представники української (?!) влади ніколи не приховували свого москвофільства. Ще до початку російської навали такий собі Сергій Смольніков, депутат Севастопольської міськради, звертався до Володимира Путіна з проханням „надати військову та іншу допомогу братньому народові… для захисту суверенітету країни, російського населення Криму й інших реґіонів України… Збір підписів від населення здійснюється у міській соціяльній мережі".

Можна було б вважати це маячнею, яку списати на хибну свідомість автора звернення, але під ним підписи не одного, а 12 депутатів міськради! Ще 2 грудня 2013 року Верховна Рада Кримської автономії ухвалила й оприлюднила (не державною, а російською мовою) рішення „Про загострення політичної ситуації в Україні", де засуджувала „спроби насильницького захоплення влади в країні …, поширення неонацистських, антиросійських настроїв…". Рішення підтримане 76 з 78 депутатів. Чи варто було за таких умов сподіватися, що „нічого не станеться" з огляду лише на „здоровий глузд"?

Неабияка небезпека, здається, була зрозуміла усім, окрім колишньої київської влади. Недаремно після відвідування Києва Міністер закордонних справ Швеції Карл Більд зазначив у своєму „Twitter" 6 грудня: „…Попереду дуже критичні дні для України. Небезпеку не можна недооцінювати. Я боюся, що сили, які хочуть, щоб Україна зійшла з европейського шляху, не будуть соромитися використання насильства".

Само так і сталося. На кримську землю, де морськими піхотинцями ЧФ було забезпечено безперешкодне перекидання підкріплення, швидко висаджуються російські бійці і техніка – здебільшого без розпізнавальних ознак, через що військова чужоземна присутність миттєво збільшується чи не вдвічі. Згодом належність цих підрозділів перестає бути таємницею: батальйон „Восток" з Чечні з відповідним бойовим досвідом, 7-ма десантно-штурмова бриґада Збройних сил РФ, 45-й окремий десантний полк спецпризначення, підрозділи 76-ої десантно-штурмової дивізії „Псков".

За участю цих вояків формуються „місцеві загони самооборони" Криму (наразі ідентифіковано їх керівника – це заступник командира згадуваної 810-ої бриґади), блокуються українські військові частини та об'єкти, призначаються маріонеткові кримські керівники, фор-

(Закінчення на стор. 19)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Україна і імперія

(Пролог до сучасних проблем)

Тарас Гунчак

В історії вже давно відомий факт, що імперіям помирати дуже тяжко. Це стосується і Росії. Виправдуючи свій імперіялізм, росіяни використовували оманливу ідею „слов'янського братерства". Роблять вони це й сьогодні. Що говорити, коли навіть в Америці редактор газети „Россия" Микола Рибаков написав 14 листопада 1949 року листа до Президента Гарі Трумана, впевняючи, що українці є тільки частиною великої російської нації...

Президент Леонід Кравчук, який опинився у центрі боротьби за державну незалежність України, писав у своїх спогадах, що вже перед прийняттям Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року Москва затято боролася „за збереження конаючої радянської імперії".

Найбільшим подвижником збереження СРСР був Михайло Ґорбачов, котрий у червні 1990 року говорив про життєдайну силу, що її Росія одержувала від інших культур і мов. Подібну думку висловив Олександер Солженіцин в одній зі статтей: мовляв, російська національна ідея є незбагненною без імперіяльного контексту.

Це були лише передвісники подій, які відбувалися після 24 серпня 1991 року, дня відновлення державної незалежности України. Як же сприйняла цю історичну подію Москва? Вже через два дні Павло Вощанов, прес-секретар Президента Росії Бориса Єльцина, зробив офіційну заяву про те, що Росія залишає за собою право порушувати питання кордонів тих країн, які проголосили свою незалежність. Наступного дня міський голова Москви Гаврило Попов заявив на телебаченні, що акти проголошення незалежности були незаконними і тому повинні бути скасовані. Ці заяви стали неначе прологом до політичної війни між Росією й Україною.

У цьому контексті на особливу увагу заслуговує постанова Верховної Ради Російської Федерації від 23 січня 1992 року про неконституційність рішення 1954 року щодо передання Кримської области зі складу Російської РФСР до складу УРСР. Цим актом Росія почала розігрування „кримської карти", ведення відкритої боротьби за півостріів, Чорноморську фльоту, Севастопіль і ядерну зброю як центральні об'єкти своєї політики.

Напруженість у взаєминах між Україною і Росією досягла апогею, коли російські урядовці обговорювали можливість застосування ядерної зброї в попереджувальних цілях. Ця теза знаходить підтвердження у розмові Б. Єльцина з прем'єр-міністром України Костянтином Масиком. Що такі ідеї і розмови блукали владними коридорами Москви, засвідчує також інтерв'ю міського голови Санкт-Петербурґу Анатолія Собчака журналістові однієї з паризьких газет.

У відповідь на постанову парляменту Російської Федерації, Верховна Рада України дала дуже виважену і водночас безкомпромісну відповідь, за яку 6 лютого 1992 року проголосували 363 депутати. Документ розцінював дії російських парляментаріїв „як такі, що можуть дестабілізувати суспільно-політичну ситуацію в Україні і Росії". Україна заявила, що підтверджує свою відданість гельсінкським угодам, зокрема принципу недоторканности існуючих державних кордонів, і відкидає будь-які територіяльні претензії.

Заява Верховної Ради не припинила протистояння між Україною і Росією, вся ініціятива якого йшла з Москви. Крим продовжував бути центром подій, де проросійські політики півострова разом з політиками Росії творили загрозливу політичну напруженість. Віце-президент Росії Олександер Руцькой, прибувши до Криму, заявив у Севастополі, що „Росія не віддасть Україні ані фльоти, ані Криму". Незабаром Президент Б. Єльцин видав Указ „Про перехід під юрисдикцію Російської Федерації Чорноморської фльоти".

На думку Президента Л. Кравчука, за спиною сепаратистів Криму стояли не тільки чільні російські політики, але й керівники Чорноморської фльоти. Україну особливо стурбувала постанова російського парляменту від 21 травня 1992 року „Про правову оцінку рішень вищих органів державної влади РРФСР щодо зміни статусу Криму, прийнятих у 1954 році". Тим актом парлямент Російської Федерації визнав рішення статусу Криму незаконним, поставивши під сумнів територіяльну цілість України.

Це питання було предметом широкої дискусії у Верховній Раді України, в якій брали участь також члени уряду.

Рішучє виступив на захист української належности Криму перший заступник Голови Верховної Ради України Василь Дурдинець. 2 червня 1992 року він назвав рішення Верховної Ради Росії спробою „неприхованого політичного диктату...". „На жаль, – сказав В. Дурдинець, – дехто з російських парляментаріїв намагається перекрутити зміст цих найпринциповіших положень (підписаних у Біловезькій пущі – Т.Г.), стверджуючи, що закріплений у згаданих документах принцип визнання і поваги територіяльної цілости діє лише доти, доки держави перебувають у рамках СРСР, а тепер Співдружности незалежних держав".

У своєму виступі В. Дурдинець заявив, що постанова російського парляменту суперечить засадам гельсінкського Заключного акту, в якому розглядаються всі кордони як непорушні, та що ця постанова „зачіпає основи суверенітету України". „Ми мусимо чітко і недвозначно заявити, що Республіка Крим є складовою частиною України, і тому питання статусу Криму не може бути предметом будь-яких міждержавних переговорів... Всі факти свідчать про те, що рішення парляменту Росії – то не помилка або недогляд, а цілеспрямована акція проти нашого суверенітету, проти нашої молодої держави".

Виступив у Верховній Раді також міністер закордонних справ України Анатолій Зленко, котрий у присутності 384 народних депутатів представив суперечливу картину в українсько-російських взаєминах, причина якої, на його думку, полягала не в питанні Криму чи Чорноморської фльоти, а в „послідовному небажанні деяких політичних сил і окремих членів керівництва Російської Федерації визнати політичну реальність – існування незалежної держави України, будувати взаємини з нею на партнерських засадах, на принципах поваги суверенітету, невтручання у внутрішні справи, взаємної вигоди, одним словом, на рівноправ'ї суверенних сусідніх держав".

У своїй доповіді міністер А. Зленко порушив питання про перегляд леґітимности всіх кордонів між Україною і Росією, які були змінені за Радянського Союзу. Чому б не переглянути леґітимність включення до Російської Федерації таких українських земель як „Гайворонський, Путивльський і Новооскольський повіти Курської губернії, Острогозький, Богучарський, Бірґоченський – Воронезької области, Таганрозький – Донської области, Темрюкський і Єйський – Кубанської, де українці становили від 51 до 90 відсотків загальної кількости населення".

На думку А. Зленка, російсько-українська криза – це продукт бажання „частини російського керівництва відвернути увагу населення від внутрішніх труднощів та прагнення відновити єдиний центр, зламавши державність України".

Коли з погроз і провокацій нічого не вийшло, російські політичні діячі вирішили розіграти ще один аспект „кримської карти" – статус Севастополя. Своєю постановою від 9 липня 1993 року парлямент Росії надав Севастополю російський федеральний статус, оголосивши його „головною базою єдиної Чорноморської фльоти". Президент Б. Єльцин та

(Закінчення на стор. 17)

АМЕРИКА І СВІТ

Розвідка США залишається пильною

ВАШІНҐТОН. – Керівник військової розвідки США генерал-лейтенант Майкл Флін заявив 7 березня про те, що високопоставлені американські чиновники були попереджені про пляновані військові дії Росії в Криму приблизно за тиждень до початку пересування російських військ. Коментуючи зауваження, що дії Кремля застали американське розвідувальне відомство зненацька, М. Флін зазначив, що розвідка спостерігала за діяльністю навколо військово-морських ключових баз і що спостерігачі ретельно стежать за ходом військових навчань поблизу кордону України з метою переконатися, що це справді навчання, а не приготування до війни з Україною. *(„Дзеркало тижня")*

В китайських містах – кепська екологія

ПЕКІН. – В Китаї 71 з 75 міст не витримали перевірки на відповідність екологічним стандартам. Про це 8 березня повідомило аґентство „Ройтерс", посилаючись на китайське Міністерство охорони довкілля, яке проводило ті тестування. Які наслідки для керівництва тих міст матиме цей сумний результат, не повідомляється. Дещо раніше, 2 березня, китайський Прем'єр Лі Кецян оголосив „війну" забрудненню довкілля, оскільки концентрація шкідливих речовин у повітрі, воді і землі значно перевищує всі допустимі норми і викликає все більше невдоволення населення. Аби зменшити шкідливі викиди, офіційний Пекін пообіцяв закрити або модернізувати старі підприємства і електростанції, але для цього потрібен довший час і великі фінансові затрати. *(„Дзеркало тижня")*

Мир в Криму – в інтересах світу

ВАШІНҐТОН. – Президент США Барак Обама та Прем'єр-міністер Японії Сіндзо Абе в телефонній розмові 7 березня обговорили проблему збереження суверенітету і територіяльної цілісности України та погодилися з тим, що дії Росії у Криму є загрозою для міжнародного миру і безпеки. Вони домовились працювати з іншими партнерами з „Велкої Сімки" і наполягати на тому, щоб Росія дотримувалась своїх зобов'язань та обіцянок щодо суверенітету України, в тому числі відповідно до Статуту ООН та угоди про базування Чорноморської фльоти Російської Федерації від 1997 року. Співрозмовники зазначили, що в Росії є можливість вирішити ситуацію дипломатичним шляхом таким чином, щоб це відповідало інтересам Росії, а також України і міжнародної спільноти. Провідники США та Японії також домовилися працювати на двосторонній основі через Міжнародний валютний фонд, щоб підтримати уряд України у стабілізації економіки та підготуванні до виборів президента України 25 травня. *(„Голос Америки")*

Російські військові в Канаді – небажані

ОТАВА. – 7 березня стало відомо, що уряд Канади прийняв рішення вислати з країни дев'ять російських військовослужбовців. Причиною цього кроку називається „політика Росії щодо України і Криму". Шість російських військовослужбовців вивчали французьку та англійську мови на військовій базі „Saint-Jean" у Квебеку. Ще двоє засвоювали тренувальну програму на військовій базі „CFB Gagetow" в Ню-Бранзвіку. Один з тих росіян викладав російську мову канадським військовим у місті Ґатіно (провінція Квебек). Всім дев'ятьом було дано 24 години на те, щоб покинути канадську територію. Це рішення канадської влади послідувало услід за заявою Прем'єр-міністра Канади Стівена Гарпера про те, що всі раніше визначені спільні з Росією військові контакти припиняються. Також С. Гарпер заявив 6 березня, що Канада не визнає референдуму у Криму, призначеного на 16 березня, оскільки ця територія України нині перебуває під незаконною військовою окупацією. *(Радіо „Свобода")*

Молоде вино не наливають у старі міхи

Молоде вино не наливають у старі міхи, бо тоді ні міхів не стане, ні вина – усім відоме це зауваження Ісуса Христа на вимогу фарисеїв безумовно і неухильно дотримуватися усіх старозавітних правил. Слова Господа в такій мірі істинні й універсальні, що їх уже понад 2,000 років люди застосовуть до різних життєвих ситуацій. Ними ж можна вичерпно охарактеризувати сьогоднішні пореволюційні події в Україні, прихід нової влади і завдання, котрі стоять перед нею.

Тих завдань, й то життєво важливих, доленосних для країни на шляху її політичного і економічного оздоровлення, національного відродження – довга низка, і стосуються вони усіх без винятку ділянок суспільного буття. Але у перший ряд логіка революційного Майдану, який, слава Богу, переміг, висуває надважливу вимогу морального очищення всього політичного й урядового прошарку в Україні. Йдеться про так звану люстрацію, здійснення якої потребуватиме прийняття спеціяльного закону, оскільки вона заторкне десятки і сотні тисяч осіб. Покищо Верховна Рада утворила Національне аґентство з питань державної служби, з волі Майдану очолив його відомий громадський активіст Єґор Соболєв, очікується якнайширше загальносуспільне обговорення цієї проблеми задля окреслення безпомильних критерів люстрації.

Тим часом практичний бік справи – надзвичайно тяжкий. Знаємо, що люстрації в Україні не відбулося ні після розвалу совєтської „імперії зла“ й відновлення незалежної Української держави в 1991 році, ні після Помаранчевої революції 2004 року. Тобто суспільство не має жодного досвіду застосуваннння „фільтрів“ довіри і недовір’я щодо осіб, котрі претендують на певне крісло у структурах влади. Зате має великий досвід стосовно огидного, але, на жаль, типового явища мімікрії, партійного перефарбовування політиканів, готових завжди говорити те, що від них народ хоче почути, але не готових узгоджувати свої слова зі щоденними ділами. Згадаймо, як на сцені „помарачневого“ Майдану Незалежности з’явився з помаранчевим шаликом на шиї підлий нищитель українства в Україні Микола Азаров. Як далі сотні й тисячі дрібніших „азарових“ хутенько переймали „помаранчеву“ риторику і як, зберігши місце біля владного корита, далі творили звичні для свого морального рівня беззаконня і злочини.

Якщо це знову повториться, а ознаки цього вже з’являються, то даремною виявиться і ця нинішня революція – революція української гідности, якою захоплюється все світ, даремно найкращі сини і дочки України три місяці вдень і вночі, в снігу і морози, стояли на Евромайдані супроти озброєного „Беркута“ і промосковських провокаторів-„тітушок“, даремно проллялася праведна кров „Небесної сотні“.

Що ж є запорукою якнайсуворішої і разом з тим – якнайсправедливішої люстрації? Єдине: здійснювати її має не влада, яку нині ще не можна вважати повною мірою новою, а тільки громадянське суспільство, народжене на Майдані незалежности, тільки сам Майдан, котрий не сміє розійтися аж до того часу, як перемога революції буде надійно захищена. Лише у цьому випадку „молоде вино“ революції не буде змарноване.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році · Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 · **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 · **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Оскар Кольберґ зібрав 500 українських пісень

Євген Цимбалюк

22 лютого виповнилося 200 років від дня народження Оскара Кольберґа, етнографа, фолкльориста, композитора, завдяки котрому до нашого часу дійшло 500 народних пісень, що виконувалися на українських теренах у XVIII ст.

Справою життя О. Кольберґа було збирання матеріялів, що стосуються всіх галузей народної культури на території, яку охоплювала тогочасна Польща, до якої, власне, територіяльно входила частина нинішніх українських земель, і створення основ нової галузі науки – етнографії. Цю етнографічну мету він здійснив у багатотомній видавничій серії „Народ, його звичаї, спосіб життя, мова, леґенди, прислів’я, обряди, ворожіння, ігри, пісні, музика і танці“, присвятивши кожному реґіонові окрему монографію, зокрема Волині, Поділлю, Поліссю.

Родина Кольберґів мешкала по сусідству з композитором Фредеріком Шопеном, і вплив його музики, вочевидь, позначився на юнакові, котрий також заповзявся проявити себе в музичній сфері.

О. Кольберґ після закінчення Комерційної академії, де серед інших дисциплін вивчав композицію та теорію музики, деякий час працював учителем музики. Написавши низку творів, розпочав композиторську і концертну діяльність, а в 25-річному віці захопився збиранням музичного фолкльору. Це захоплення стало найважливішою справою його життя.

О. Кольберґ працював в Управлінні Варшавсько-Віденської залізниці, а потім в Управлінні дирекції доріг і мостів, де заробив гроші на видавничу діяльність, дослідження, подорожі і зайнявся збиранням та опрацюванням матеріялів народної культури, став автором обробок народних мелодій і танців для фортепіяна. А ще О. Кольберґ був збирачем цінних відомостей з народної медицини.

Етнограф Оскар Кольберґ.

О. Кольберґ вписав не одну сторінку в українську народознавчу науку. Звичаям та обрядам українців присвячено його чотиритомну книгу „Покуття“, двотомне дослідження „Холмщина“, особливо багатогранною була етнографічна монографія „Волинь. Обряди, мелодії, пісні. Всі справи“, яка з’явилася друком уже після смерти автора і базувалася на дослідженнях Волинського Полісся. У ній є описи весіль, обрядові народні пісні (понад 500), казки, прислів’я…

О. Кольберґ залишив після себе безцінний матеріял для дослідників та усіх, хто цікавиться народними традиціями: 33 томи прижиттєвих видань, 12 тис. народних пісень, понад 2,000 казок, 2,700 прислів’їв та поговірок, 350 загадок – ось такою є зібрана народознавча спадщина етнографа. На знак пошани до праці О. Кольберґа його ім’я присвоєно Науководослідницькому інституту в Познані, а також філармонії в Кельце. У 1974 році було засновано нагороду О. Кольберґа за вивчення та розвиток народної культури.

2014 рік – рік 200-річчя від дня народження етнографа – оголошений в Польщі роком О. Кольберґа. Офіційним відкриттям цього року став концерт 21 лютого в польському місті Пшисуха, де народився великий етнограф. В урочистостях взяла участь й українська делеґація.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Як зупинити В. Путіна

Світове співтовариство не має розроблених чітких санкцій проти порушників норм співжиття на плянеті. Немає також твердого визначення аґресора та аґресії в її різноманітних формах. А мудре співтовариство має карати своїх членів за факт аґресії. Світове співтовариство мусить розглянути це питання, а жертви аґресій мають наполягати на запровадженні постаґресивних санкцій до аґресорів.

Якби це було зроблено, то Володимир Путін, перш ніж вислати війська до Криму, добре б подумав. Санкції мають бути запроваджені автоматично без непотрібних у таких випадках розслідувань. Аґресія завжди незаконна. Перш ніж вдатися до аґресії, аґресор мав би вдатися з скаргою до ООН. Коли він цього не зробив, значить він нехтує принципами міжнародного співтовариства.

Щоб спинити аґресію В. Путіна, пропоную такі санкції: звільнення з посад у міжнародних організаціях представників держави-аґресора, економічні санкції, ізоляція аґресора від світу. Тут потрібні рішучі та невідкличні кроки.

Представники держави-аґресора не можуть бути учасниками міжнародних спортивних, мистецьких та інших подій, не можуть бути серед спільних космічних проєктів. Суднам держави-аґресора має бути заборонено використовувати Суецький, Панамський та інші канали.

Навчальні заклади демократичних країн мають виключити зі своїх стін студентів держави-аґресора.

Цей список може бути розширений. Світове співтовариство має нарешті покласти край свавільним амбіціям провідників держав-аґресорів, які прагнуть до світового панування.

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

Живемо у часи змін

В Китаї існує таке прокляття: „Щоб ти жив у час змін!". На думку миролюбних китайців-поціновувачів стабільности, доба змін – це найгірше, через що може пройти людина. Китайське прислів'я повною мірою реалізувалося в Україні, адже початок нинішнього року виявився напрочуд буремним та сповненим змін, відгомін яких чутно не лише в Україні, але й далеко за її межами.

Увесь світ сколихнули події на Майдані Незалежности в Києві. До словника сучасної української мови назавжди ввійшло слово „Евромайдан" та стало позначенням єдности, боротьби, братерства й миру, потопленого в крові. Раптовий „задній хід" Президента Віктора Януковича щодо підписання Угоди про асоціяцію України з Европейським союзом змусив сотні обурених людей вийти на вулиці й заявити про свій протест та висловити своє бажання рухатись в напрямку европейської інтеґрації. Проте, вже незабаром всі українці й увесь світ стали свідками найкривавіших та найбрутальніших подій, яких ще не бачила Україна з часів нацистської окупації…

Ще не стихли постріли снайперських гвинтівок, які влада спрямувала в мирних громадян власної держави, ще не згасли вогні свічок, запалених в пам'ять безневинно вбитих режимом українців-патріотів, а вже над молодою українською державою нависла нова загроза. Однак, найбільш вражає не стільки присутність нової небезпеки, скільки те, що цього разу „віссю зла" став найближчий та „найстратегічніший" партнер України – Російська Федерація.

На момент написання цих рядків триває окупація Кримського півострову російською армією, представники якої без будь-яких розпізнавальних знаків та „без оголошення війни" вдерлися на територію України, завдавши значного удару державному суверенітетові та територіяльній цілісності держави.

Україна, як ніколи раніше, має необхідність в підтримці міжнародним співтовариством зусиль щодо забезпечення економічної стабілізації та попередження можливих загроз територіяльній цілісності та суверенітету держави. Україна, як ніхто інший, заслуговує на таку підтримку й допомогу з боку чи не усіх найбільших й найавторитетніших світових організацій та держав.

Слід пригадати, що підписавши далекого 1994 року Будапештський меморандум Україна добровільно позбулася третього у світі ядерного потенціялу, ставши без'ядерною державою. Всі свої зобов'язання Україна виконувала, виконує і буде виконувати, саме тому вона має юридичне і моральне право розраховувати на таке ж ставлення до себе з боку держав-ґарантів – США, Росії, Великобританії.

Російська Федерація відверто знехтувала своїми домовленостями та красномовно заявила про своє бажання „виступити на захист російських громадян на території України". Результатом такого „захисту" стало те, що Україна, як і в криваві дні лютого, знову опинилась на краю війни, проте вже не громадянської, а світової…

В. Путіна може зупинити лише сила в усіх її проявах – економічному, політико-дипломатичному і військовому, оскільки фактично, відбувається нова „Мюнхенська змова", яка вже в короткостроковій перспективі призведе до тих же наслідків – формування нової імперії, виникнення „залізної завіси" та втрати демократичним Заходом свого геополітичного впливу.

Потурання аґресорові тільки розпалює його апетит, і европейці повинні пам'ятати про це як ніхто інший на плянеті.

Тарас Гаюн,
Рівне

До „Свободи" надійшли протести

Редакційна пошта принесла до „Свободи" ряд листів та заяв церковних та громадських організацій, окремих читачів тижневика щодо подій в Україні. Нижче вміщено витяги з цих документів.

Володимир Василенко, голова Громадської комісії з розслідування та попередження порушень прав людини в Україні до країн – ґарантів Будапештського меморандуму, постійних членів Ради безпеки ООН:

„Командування Чорноморської фльоти Росії висунуло ультиматум підрозділам Збройних Сил України в Криму, яким визначено, що вони мають здатися. Збройні сили Російської Федерації концентруються також на східніх кордонах України. Одночасно плянується десантування російського спецназу в столиці України з метою захоплення урядових установ та життєво важливих управлінських центрів. Це – початок повномаштабної війни проти народу України, яка неминуче призведе до численних жертв, руйнувань, та гуманітарної катастрофи в реґіоні, заохотить керівництво Росії до подальших аґресивних дій проти інших держав. Закликаємо до негайного втручання Ваших країн як ґарантів Будапештського меморандуму та постійних членів Ради безпеки ООН з метою термінового припинення аґресії Російської Федерації проти України".

Академіки Сергій Комісаренко, Віктор Грінченко, Ярослав Яцків, професори Олексій Гарань, Володимир Кулик, Олександер Чередниченко, Антон Філіпенко, Юрій Шаповал, Олександер Наконечний, Максим Стріха – разом понад 1,000 науковців:

„В Україні перемогла демократична народна революція. Кримінальний режим Президента Віктора Януковича, який збудував тотальну систему насильства і корупції в ім'я власного збагачення, скинуто. Парлямент України в леґітимний спосіб зформував новий коаліційний уряд, який має повернути розграбовану попередньою владою країну до нормального життя. На жаль, за таких умов керівництво Російської Федерації взяло курс на дестабілізацію ситуації в Україні й пряму окупацію окремих її реґіонів. 28 лютого парлямент України ухвалив заяву, в якій закликав міжнародну спільноту в усі можливі способи ґарантувати територіяльну цілісність України. Тому ми закликаємо наших колег в усіх країнах залучитися до широкої міжнародної кампанії тиску на російську владу, аби змусити її дотримуватися загальноприйнятних норм міжнародного права".

Консисторія Української Православної Церкви в США:

„Ми залишаємось у солідарності з нашими православними, католицькими провідниками та провідниками інших віросповідань в Україні, котрі показали відданість до свого стада своїми постійними молитвами та турботами за тих, що стояли на Майдані. Ми надали матеріяльну підтримку лікарням, що доглядають за потерпілими та сім'ями потерпілих. Сьогодні ми закликаємо наших братів – єпископів православних Церков з цілого світу, включаючи Росію, щоб вживали їхню Богом дану владу до припинення атакування православних братів їхньої віри! Ми закликаємо християн інших конфесій та релігійні групи з цілого світу закликати своїх вірних, щоб голосили і допомагали позбутися можливого перевороту нації, яка вже і так мала достатньо таких переворотів. Україна відродилася 24 років тому. Прийшов час процвітати, не будучи загрозою для її сусідів та не порушуючи тисячолітніх міжнародних зв'язків".

Олег Чорногуз, письменник, Київ:

„Дорогі українці, росіяни, білоруси, поляки, болгари, татари, азербайджанці, вірмени, євреї, яким дорогий спокій і мир на території завжди миролюбної України! Сьогодні, коли північний сусід, який тільки на словах називає себе „нашим братом", насправді ж ніколи не був таким, у ці березневі дні показав свою „справжню любов" до того народу, до якого він споконвічно освідчувався в любові і дружбі. У нас уже часу нема на роздуми. Москва не спить і сльозам не вірить. Мені сьогодні 77 років. Я, колишній курсант військового училища, сьогодні готовий відновити військову форму і бойовий дух своєї душі і серця й стати поруч з нашими українськими вояками на першій лінії оборони і захистити дорогу усім нам Україну!"

Шахтарі підтримали Евромайдан

30 січня у нашому шахтарському місті відбулося віче, присвячене пам'яті полеглих на столичному Майдані. Священик місцевої православної церкви о. Мирон відслужив Панахиду за Сергієм Нагояном, Михайлом Жизневським, Юрієм Вербицьким, Романом Сеником, Богданом Калинякою.

Віче було велелюдним. Його учасники засудили дії Віктора Януковича. Було одноголосно обрано міську раду Всеукраїнського об'єднання „Майдан", до якої увійшли Лариса Ганчева, Володимир Захаревич, Володимир Писанко, Євген Підцерковний, Олександер Данилюк.

Таку ж раду створено у районному центрі Звенигородці. Про усі дії місцевих осередків революції інформує реґіональний канал телебачення „Звенигора".

Василь Дергач,
Ватутіне, Черкаська область

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Нагорода ім. Петра й Олі Савариних підтримає КІУС

ЕДМОНТОН, Альберта. – 4 березня Канадський інститут українських студій (КІУС) разом з Канадською фундацією українських студій (КФУС) та відомим українсько-канадськии діячем Петром Савариним оголосили про заснування Нагороди ім. Петра й Олі Саварипих. Нагорода буде надаватися на підтримання різних науково-освітніх проєктів КІУС: на дотації науковцям, організацію публічних заходів та підтримку публікацій і перекладів у ділянці українознавства.

Умови використання нової нагороди були щойно узгоджені й підписані трьома сторонами. КІУС буде присуджувати нагороди, кошти на які будуть надходити з доходів фонду, адміністрованого КФУС. Перша нагорода буде присуджена вже цієї весни.

Нагорода ім. П. Саварина за внесок у розвиток українських студій була заснована 1996 року при КФУС на вшанування його заслуг і внеску в україністику. В 1997 році О. Саварин подвоїла початкову суму нагороди 5,000 дол. особистим внеском, після чого вона отримала нинішню назву.

П. й О. Саварини добре відомі в Канаді за свою щедрість, ініціятивність і подвижницьку громадську працю.

П. Саварин народився 1926 року в селі Зубрець біля Бучача на Тернопільщині. Навчання розпочав в Україні, а закінчив у Німеччині. До Канади прибув у 1949 року, здобув юридичну освіту в Альбертському університеті, працював правником і брав активну участь у діяльності численних громадських організацій, п’ять літ очолював Світовий Конґрес Вільних Українців, а нині є головою едмонтонського осередку НТШ.

П. Саварин був також серед засновників КФУС, її президентом у 1979-1983 роках та членом управи до 1997 року. Він активно працював у численних виборчих кампаніях на муніципальному, провінційному й федеральному рівнях, був президентом Проґресивно-консервативної партії Альберти, членом Ради правління Альбертського університету та її представником у сенаті, пізніше канцлером університету, а згодом 20 років очолював Товариство приятелів Альбертського університету.

Учасники заснування нагороди (зліва): Роман Шиян, Володимир Кравченко, Петро Саварин, Зенон Когут, Микола Сорока. (Фото: КІУС)

У 1958 році П. Саварин доклав чимало зусиль для введення української мови в середніх школах Альберти і Альбертському університеті, а також для заснування видавництва „Гейтвей“, яке готувало навчальні матеріяли українською мовою. У 1971 році був серед ініціяторів політики багатокультурности, що дала змогу відкрити двомовні школи, заснувати КІУС і „Село спадщини української культури“ у Елк Айленд-парку, також сприяло зведенню в Едмонтоні першого в світі пам’ятника жертвам Голодомору та домів опіки св. Михаїла й „Верховина“.

О. Саварин (з дому Кобзар-Пристаєцька) народилася 1930 року в селі Жизномир біля Бучача. Після закінчення Альбертського коледжу працювала правничою секретаркою в бюрі свого чоловіка, була активною в українському й канадському громадському житті, зокрема в Пласті, протягом 20 років вела музичну радіопрограму, 30 років співала у хорі „Дніпро“.

Заснування нагороди ім. П. й О. Саваринів – це ще один здобуток подружжя, який віднині служитиме українській громаді Канади та постійно нагадуватиме про щедрість, турботливість і далекоглядність її засновників.

Протести проти аґресії Росії

ПОРТЛЕНД, Ореґон. – Українці зі Львова, Києва, Одеси, Боснії та деякі американці українського походження 2 березня провели акцію протесту в Портленд, Ореґон, проти російської аґресії в Україні. Їм не завадила дощова погода. (Фото: Богдан Ліський)

Казки Президента...

(Закінчення зі стор. 3)

Порошенкові було заборонено входити в кримський парламент.

10. В. Путін каже: Рада перебуває під впливом екстремістів або терористів.

Факти: Рада є найбільш представницькою установою в Україні. Закони там приймаються переважною більшістю, в тому числі за участю представників східної України. Крайнє праве крило ультранаціоналістичних груп, представники якого брали участь у відкритих сутичках з правоохоронцями під час Евромайдану, в Раді не представлено. Там немає жодних ознак, що українська влада буде проводити дискримінаційну політику, а навпаки, вона публічно заявила про те, що буде діяти з точністю до навпаки.

НОВІ ВИДАННЯ

Родові гнізда визначних українців

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 27 лютого в рамках весняного семестру викладів Релігійного товариства українців-католиків „Свята Софія" та місцевого Осередку Наукового Товариства Шевченка відбулася презентація книги д-ра Тамари Скрипки „Родові гнізда Драгоманових-Косачів: їх устрій та культура", що побачила світ у київському видавництві „Темпора" 2013 року, у 100-річчя смерти Лесі Українки (1871-1913).

Вечір відкрито хвилиною мовчання за душі загиблих героїв Майдану. Відтак президент Вільної Академії Наук проф. д-р Альберт Кіпа розповів про наукову діляність д-ра Т. Скрипки, дослідниці життєвого та творчого шляху Лесі Українки. Вона є автором книжок „Волинські образки: ковельська еліта другої половини XIX-початку XX ст.", „Дворянське гніздо Косачів" (у співавторстві з Іваном Денисюком), „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріяли. Спогади. Іконографія", „Михайло Черешньовський", редактором збірника „Леся Українка: доля, культура, епоха". У її доробку – понад 100

(Закінчення на стор. 13)

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо усіх Шановних членів Управи Фундації Українського Вільного Університету (УВУ), що

Загальні Збори Управи Фундації УВУ

відбудуться

в суботу, 5 квітня 2014 року,

о 2-ій годині по полудні

в домівці Фундації УВУ,

136 2-га Авеню, 5-ий поверх, Ню-Йорк, Н.Й.

Процимо членів управи Фундації, мати свої звіти.

Управа Фундації УВУ

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці
Українська Вільна Академія Наук
Український Науковий Інститут Гарвардського Університету

запрошують
на
дводенну наукову конференцію

до 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка

28 березня 2014 року

ПРОГРАМА

Відкриття
Григорій Грабович
Президент НТШ-А

Олександер Боронь
Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України
„Рання проза Пантелеймона Куліша і повісті Тараса Шевченка: компаративний аспект"

Олесь Федорук
Інститут літератури ім. Т. Г, Шевченка НАН України
„Символи і образ Шевченка на Еаромаїідані"

Михайло Назаренко
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
„Фольклорний образ Шевченка: типологія та паралелі"

о 5-ій годині по пол.
в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЮ-ЙОРКУ
Відкриття виставки

„Тарас Шевченко: поет, митець, ікона"

Початок о 7:00 веч.

The Ukrainian Museum
222 East 6th St. New York, NY 10003

29 березня 2014 року

ПРОГРАМА
Перша сесія 11:00 - 1:00

Вступне слово
Григорій Грабовим,
Президент НТШ-А

Тамара Гундорова
Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України
„Тарас Шевченко і народницька концепція культури"

Ігор Гирич
Інститут історії України НАН України
„Тарас Шевченко в ідеології Київської Громади: конструювання модерного українського міфу"

Second Panel 3:00 -5:00

Roman Koropec'kyj
University of California
„Note 19 in Taras Shevchenko's Haidamaky"

Vitaly Chernetsky
University of Kansas
„Shevchenko's Writing in the Context of Global Anti-Colonial Resistance"

Anna Procyk
KBCC of the City University of New York
„Reflections of Young Europe's Political Thought in the Poetry ofShevchenko"

George G. Grabowicz
President, Shevchenko Scientific Society
„Taras Shevchenko: The National Poet Revisited"

Reception 5:30-7:30

Ukraniaa Institute of America
2 E 79th St,
New York, NY 10075

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ

(Закінчення зі стор. 1)

■ Голова комітету з закордонних справ Палати представників США Ед Ройс закликав адміністрацію Президента Барака Обами посилити зусилля з метою ізолювати Росію дипломатично через її вторгнення до України.

■ 12 бойових літаків „F-16" та 300 американських військових з технічного персоналу прибудуть до Польщі найближчими днями в рамках активізації військової співпраці.

■ „Москва не визнає леґітимности нинішньої української влади, тому перериває політичні взаємини з Україною", – заявив Постійний представник Росії при ООН Віталій Чуркін.

■ За словами джерела в Службі безпеки України, хвиля проросійських виступів, які зараз відбуваються у центрах півдня та сходу України, мають наростати до 9 травня, а на День перемоги досягнути апогею і їх темп залишаться високим аж до 25 травня – дня виборів президента України. В день виборів завданням російських „тітушок" будуть безлади на виборчих дільницях під приводом того, що ці вибори нелеґітимні. Оскільки це справді ускладнить виборчий процес, то Росія буде говорити про те, що вибори в Україні визнавати не можна.

7 березня

■ Рух „Правий сектор" стане однією з політичних партій, а його провідник Дмитро Ярош має намір кандидувати на пост Президента України.

■ Прем'єр-міністер України Арсеній Яценюк пропонує Росії будувати взаємини нового типу після виведення російських військ з Криму й дотримання керівництвом РФ своїх зобов'язань. „Ми все-таки повинні стати партнерами", – сказав він.

■ Директор департаменту інформаційної політики Міністерства закордонних справ України Євген Перебийніс заявив, що Росія плянує взяти під контролю зенітно-ракетні дивізіони Збройних Сил України в Криму. А в зв'язку з заплянованим прибуттям міжнародних спостерігачів Росія заміняє своїх військових, які блькують українські об'єкти, на місцеві загони самооборони.

■ Зі Сполучених Штатів Америки ду України прибула група експертів з ідентифікації виведених з України активів.

■ Аґресія Росії становить загрозу не тільки для України, а й для безпеки Европи, оскільки Росія піде далі – на Польщу та прибалтійські країни, – вважає колишній Президент України Леонід Кравчук.

■ Колишній радник президента Росії Володимира Путіна Андрій Іларіонов вважає, що в Україні залишилося два дні, щоб зберегти Крим. Він переконаний, що Росія загрожує незалежності України, оскільки Кремль досі не визнає владу в Києві леґітимною. „Якщо впродовж цих двох днів Україна не ухвалить необхідних рішень, то Крим буде анексований де юре, а не лише де факто. Вести переговори з Росією наразі немає сенсу, оскільки це те саме, що вести переговори з Гітлером", – заявив екс-радник В. Путіна.

8 березня

■ З боку російських аґресорів триває блькування поромної переправи „Крим". Застосовуючи фізичну силу, вони унеможливлюють здійснення належної прикордонної та інших видів контролі. Російські військові сприяли прориву через кордон фактично двох армійських колон. Техніка та матеріяльні засоби доставляються десантними кораблями Чорноморської фльоти Росії. В бухті „Казача" з двох кораблів вивантажили спочатку 18 вантажних автомобілів „Урал" та „Камаз" з продовольством, а згодом 17 автомобілів „КамАЗ" та бронетранспортери.

■ Державний секретар США Джон Кері у телефонній розмові з міністром закордонних справ РФ Сергієм Лавровим заявив, що у разі, коли Росія не залишить спроб анексувати Крим, дипломатичні взаємини між США і російською стороною будуть неможливі.

■ Американські військові готові підтримати своїх союзників в Европі і надати військову підтримку Україні. Про це заявив глава Об'єднаного комітету начальників штабів США генерал Мартін Демпсі.

■ Російські військові увійшли в селище Чонгар Херсонської области. Вони замінували поля, бурять ями для прикордонних стовпів.

■ На лікування до Ізраїлю спеціяльним літаком відіслали дев'ять поранених активістів Майдану.

■ За останні години поромом через Керченську протоку на територію України доставлено 430 російських військових і близько 20 одиниць військової техніки. Також морем на десантних кораблях доставлено ще 300 осіб складу та до 10 одиниць військової техніки.

■ В партії УДАР вважають за необхідне невідкладно закрити українські кордони і повітряне сполучення над територією Криму.

■ Колона з кількома десятками бронетранспортерів Збройних сил України пройшла вулицею у напрямку виїзду зі Львова. Українські військові залишають місця постійної дислокації і в Житомирі.

9 березня

■ Багатокілометрові колони української військової техніки прямують на південь країни. Мешканці Запорізької области вітають військових оплесками, вигуками „Слава Україні!", а також допомагають при необхідності.

■ Російський ракетний крейсер „Москва" взяв курс у бік материкової частини України. Перед цим крейсер „Москва" з іншими російськими кораблями блькував вихід в море з озера Донузлав, де на причалі стоять сім українських кораблів.

■ Заступник радника Президента США з національної безпеки Тоні Блінкен заявив, що у випадку анексії Криму Росією Вашінґтон не визнає її і проти Росії будуть вжиті додаткові санкції.

10 березня

■ Виконуючий обов'язки Президента України Олександер Турчинов мав зустріч з Генеральним секретарем Ради Европи Торнбйорном Яґландом та Міністром закордонних справ Австрії Себастіяном Курцом, після якої повідомив, що Рада Европи і Україна визначили спільні кроки з метою заблькування аґресії Росії в Криму.

■ Анатолій Гриценко, колишній Міністер оборони України:

■ „Якщо Олександер Турчинов як Верховний головнокомандувач негайно не віддасть військам наказу захищати Україну, то не лише Крим – Україну як державу можемо втратити. Варіянтів дій є лише два: 1) піднімати руки догори і здаватися Росії; 2) боротися і захищати країну від зовнішньої аґресії".

■ З заяви Київської організації Національної спілки письменників України:

■ „У цей винятково тривожний для України час столичні письменники звертаються до представників влади, до патріотів, до всіх небайдужих громадян нашої країни! Ми не хочемо, ми відмовляємося вірити, що може статися непоправне, але мусимо бути готовими до захисту своєї Батьківщини від аґресії".

11 березня

■ Голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко: „СБУ має докази причетности російської розвідки до організування провокацій в Україні, зокрема підкупу громадян у східніх областях для інспірування заворушень проти нової влади в Україні".

■ Колишній Президент України Віктор Янукович провів у російському місті Ростов-на-Дону другу прес-конференцію, на якій запевнив, що невдовзі повернеться в Україну, а президентські вибори, призначені на 25 травня, він вважає нелеґітимними.

■ Верховна Рада Криму прийняла Деклярацію про незалежність Криму і міста Севастополя від України і про намір увійти до складу Росії. Російське Міністерство закордонних справ того ж дня схвалило цю незаконну сепаратистську Деклярацію і визнало „незалежність" Криму від України.

■ Радикально налаштовані члени кримсько-татарської громади заявили, що готові боротися з російськими окупантами Криму, оголосивши їм „джигад".

12 березня

■ Секретар Ради національної безпеки і оборони України Андрій Парубій: „Частина російських військ знаходяться за дві-три години пересування до Києва. Наші підрозділи розташовані таким чином, щоб ми могли відбити атаки з будь-якого боку".

■ Виконуючий обов'язки Президента України, голова Верховної Ради Олександер Турчинов подав законопроєкт про створення Національної ґвардії – військового формування з правоохоронними функціями, яке входитиме в структуру Міністерства внутрішніх справ.

■ У Чорному морі почалися спільні військові навчання США, Румунії і Болгарії.

■ Колишній заступник голови Генерального штабу Збройних сил України, віце-адмірал Ігор Кабаненко:

■ „Мені як військовому зрозуміло: готується повітряна та наземна наступальна фронтова операція проти всієї України. Що ще не зрозуміло політикам? Де Ваша воля? Досить відступати в підходах і діях! Розбронюйте мобзапаси, озбройте народ через леґітимні механізми і дайте йому можливість захистити себе, свої родини і державу! Ні п'яді рідної землі ворогові, хай вона горить у аґресора під ногами! Оголосіть Вітчизняну війну окупантам! Зформуйте Ставку Верховного Головнокомандування! Дійте, кінець-кінцем, і дайте можливість діяти людям!".

■ З спільної заяви провідників G7 (Канада, Франція, Німеччина, Італія, Японія, Великобританія, США) щодо незаконности референдуму у Криму16 березня:

■ „Будь-який подібний референдум не буде мати ніякої законної сили. Враховуючи непідготовленість цього заходу і загрозливу присутність російських військ, це буде глибоко збиткова процедура, позбавлена також і моральної сили".

Аґресію Росії...

(Закінчення зі стор. 1)

ня пашпортів, проведення референдуму. Владу на півострові очолив Сергій Аксьонов, за якого проголосували 59 з 100 депутатів парламенту.

С. Аксьонов – співголова Координаційної ради „За російську єдність в Криму" і очільник організації „Русскоє єдінство". Саме С. Аксьонову належать усі ініціятиви на підтримку плянів В. Путіна.

Ю. Сергеєв розповів, що одночасно Росія почала нарощування військової сили в Криму. За угодою з Україною на півострові може перебувати до 25 тис. військових, але згодом на 2014 рік було усталено їх чисельність 11 тис. осіб. Збільшення чисельности вимагало погодження з урядом України. Такого погодження не було і військових стало вже 30 тис. осіб. В акцію включилися бойові кораблі Росії. 6 березня росіяни затопили свої великий протичовновий корабель „Очаков" і рятувальне буксирне судно „Шахтар", щоб бльокувати вихід українських кораблів з Севастополя. Повітряний простір України порушили численні вертолети, які перевозили військо і спорядження.

Російські вояки бльокували українські військові бази, очікуючи наказу на початок бойових дій. Одночасно були озброєні і виведені на вулиці міст так звані „загони самооборони", доставлені до Криму донські та кубанські козаки, котрі почали пияцтво і грабежі населення під гаслом „Бій жидів і хохлів!". Сепаратисти пішли до жител мешканців, змушуючи їх до участи у референдумі, який іґнорують українці та кримські татари.

Посол Ю. Сергеєв підкреслив героїчну поставу українського війська і моряків, які не чинять жодного опору російським приходькам і тому Росія не дістає приводу перейти до активних дій, як це сталося в Грузії.

Від самого початку провокаційних дій Росії в Криму вони зустріли осуд міжнародної спільноти. Було скликане термінове засідання Ради Безпеки ООН, на якому зачитано документ про визначення аґресії на подставі Резолюції ООН ч. 3314. Згідно з ним дії Росії є аґресією, оскільки вона без погодження з урядом України збільшила присутність війська і озброєння, бойові кораблі вивела за межі їхнього перебування, порушила повітряний простір України.

За півтора тижні відбулося вже три засідання Ради Безпеки ООН. Усі 15 її членів, крім Росії, висловилися за недоторканість території України та її кордону. Всупереч традиції цю думку підтримала також делеґація Китаю, тому що ця країна має свої пляни щодо розширення співпраці з Україною після її входження до Евросоюзу.

Члени Ради Безпеки ООН почули викриття відвертої брехні офіційних представників Росії щодо подій в Криму, сказав Ю. Сергеєв. Активним захисником позиції Росії став її Постійний представник в ООН Віталій Чуркін. У ніч з 3 на 4 березня у своєму виступі він поклав відповідальність за кризу в Україні на послідовників „Бендери і Шушкевича", маючи на увазі Степана Бандеру і Романа Шухевича, які нібито були посібниками Гітлера під час Другої світової війни.

Проти такої заяви виступив Посол Ю. Сергеєв.

Посол Ю. Сергеєв повідомив про підтримку України також за межами ООН. Присутнім було роздано копії заяви Верховного комісара Організації з безпеки і співробітництва в Европі у справах національних меншин Астрід Торс, яка побувала з візитою в Україні. У заяві стверджується, що дії Росії в Криму можуть призвести до кровопролиття і тому їх слід припинити.

Особливо дієвим способом впливу на В. Путіна та його оточення Посол Ю. Сергеєв назвав заморожування грошей олігархів Росії та України у банках Західньої Европи, оскільки саме у Европі вони мають свою нерухому власність, капітали і утримують членів своїх родин. І на цьому тлі набирає великого значення початок розстеження у Ліхтенштайні, Монако та інших державах шляхів перекачування вкрадених грошей у так звані офшорні зони.

Учасників прес-конференції стривожили повідомлення про нібито перервані дипломатичні взаємини між Росією та Україною, але Ю. Сергеєв пояснив, що йшлося лише про перервання політичних взаємин Росії з Україною, оскільки Москва не визнала сучасного уряду України.

Значна частина зустрічі була присвячена відповіддям на запитання її учасників. Журналісти дізналися, що 7 березня команду спостерігачів ОБСЕ з Криму не допустили в Крим. Військові експерти повернулися до Херсону. ОБСЕ на прохання Києва направила до Криму групу беззбройних міжнародних спостерігачів у складі 35 осіб, сказав Ю. Сергеєв – представників Великобританії, Угорщини, Німеччини, Данії, Ірляндії, Канади, Латвії, Литви, Норвегії, Польщі, Словаччини, США, Туреччини, Фінляндії, Франції, Чехії, Швеції та Естонії. Згідно міжнародних угод ОБСЕ має контролювати переміщення військових сил в країнах Европи.

Через можливість загрози безпеці кримських татар та евреїв заяви з осудом дій Росії і попередженням її про відповідальність зробили Туреччина та міжнародні єврейські організації. В Ню-Йорку, на Брукліні, почали збирати підписи протесту проти дій Росії.

Постало питання про військове обмеження аґресії Росії, але Ю. Сергеєв пояснив, що Україна не є членом НАТО, а Будапештський меморандум не передбачає військових дій в обороні неядерних держав, створити ж відповідний механізм захисту в ООН Україні не вдалося.

Журналісти порушили також питання ментального стану В. Путіна. З цього приводу варто навести оцінку польського часопису „Політика", який в числі від 5 листопада 2013 року написав: „Важко пояснити, чому в цій ситуації володар Кремля вирішив ще раз налякати входженням російських військ до Криму. Це можна пояснити лише одним способом – Путін перестав мислити раціонально. Ідея відбудови імперії заслонила йому усе. На його думку без України жодної імперії бути не може".

Посол Ю. Сергеєв сказав, що війна в Криму означатиме кінець не лише В. Путіна, а й федеративної Росії.

Родові гнізда...

(Закінчення зі стор. 9)

статтей про життя і творчість Лесі Українки, її родину, відомих діячів літератури і мистецтва діяспори.

У 1983-1986 роках Т. Скрипка, працюючи викладачем української літератури Луцького педагогічного інституту ім. Лесі Українки, спричинилася до створення музею письменниці у цьому вищому навчальному закладі. Від 1996 року дослідниця виконує обов'язки архівіста УВАН. У 2008-2010 роках працювала заступником директора Науково-дослідного інституту Лесі Українки при Східньоевропейському національному університеті.

Як зазначив проф. А. Кіпа, презентоване видання „Родові гнізда Драгоманових-Косачів: їх устрій та культура" за підсумками огляду минулорічного українського книгодруку, який формували експерти Всеукраїнського рейтинґу „Книжка року", в номінації „Минувшина " отримало перше місце.

У своїй доповіді д-р Т. Скрипка змалювала духовне середовище й культурну атмосферу, яка панувала наприкінці XIX-початку XX ст. у маєтках родини Драгоманових-Косачів у Гадячі, Колодяжному і Зеленому Гаю. Це були осередки тогочасної української аристократії, української традиції та аристократичної культури. „Родина Драгоманових-Косачів – це найяскравіший конґльомерат інтелектуалів, візитівкою яких був високий аристократизм, органічно поєднаний з демократизмом. Це був своєрідний мікрокосмос, в якому народжувалися високі ідеї, формувалися характери дітей", – зазначила авторка.

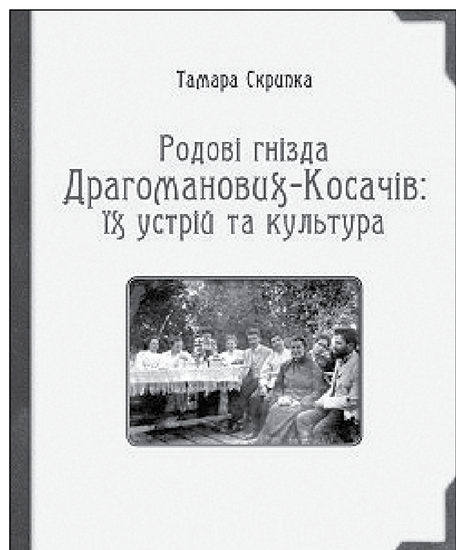
Цей процес можна вважати закономірним для усіх дворянських родів Лівобережного шляхетства, до якого належали батьки Лесі Українки – Петро Косач (1841-1909) та Ольга Косач (Драгоманова) (1849-1930), справжня біографія яких замовчувалася у совєтські часи, а їхні родинні маєтки до цього часу не були предметом дослідження. Тому особливу цінність видання становлять понад 500 світлин, які ілюструють коло тогочасних захоплень, входження до певного оточення людей з різними долями, політичними та громадськими інтересами, садибну культуру, традиції побуту, зміни моди як соціяльного процесу розвитку суспільства. Переважна частина ориґіналів фотоматеріялу зберігається в приватних збірках у США, Канаді, Швайцарії та Росії. Серед цих фотографій знаходимо 40 групових та 18 портретних світлин Лесі Українки, яку вперше фотограф показав світові близько 1878 року – як маленьку дівчинку в українському строї. У книзі використано друковані та рукописні мемуари, епістолярій власників садиб, членів їхньої родини та оточення, архівні матеріяли, які інші дослідники не використовували, зокрема з родинного архіву Лесі Українки в Америці.

Кожному з маєтків Драгоманових-Косачів у виданні присвячено окремий розділ. За словами Т. Скрипки, дім у Колодяжному, в якому сім'я проживала з 1882 року, був відкритий для національно свідомих українських родин, письменників та громадських діячів. Саме Колодяжне було джерелом надхнення для літературної школи Олени Пчілки, адже усі шестеро дітей, з меншим чи більшим хистом, були причетні до красного письменства.

Гадяч – родинна садиба Ольги Косач. Тут вона здобула початкову освіту, тут батьки прищепили їй любов до красного письменства, до української народної пісні, казки, обрядовости. Саме у цьому родинному гнізді вона доживала віку після смерти доньки.

Історія Зеленого Гаю – відпочинкової садиби поблизу Гадяча – найтісніше пов'язана з життям і творчістю Лесі Українки. Наприкінці 1880-их років, турбуючись про здоров'я своїх дітей, насамперед про хвору Лесю, Олена Пчілка придбала ділянку землі, на якій 1899 року було збудовано кам'яний будинок та фліґель. Олена Пчілка особисто стежила за будівництвом, тому тим болючішим є той факт, що сьогодні від хутора не залишилося й сліду.

Унікальні світлини, перегляд яких супроводжував доповідь, дав можливість присутнім зануритися в атмосферу родинного життя Драгоманових-Косачів, відчути його багатогранність та динаміку, прослідкувати його громадський та культурний вимір. Без сумніву, це видання є цінним внеском в українознавчі студії загалом та у вивчення родинного світу Лесі Українки зокрема.

Обкладинка книжки „Родові гнізда Драгоманових-Косачів: їх устрій та культура".

Товариство „Свята Софія" США

ДО 200-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Конференція у палаці

Інна Нагорна

ДУБНА, Рівненська область. – 5 березня в Палаці Любомирських Дубенського замку відбулася регіональна науково-теоретична конференція „Шевченкове слово у віках не старіє", присвячена 200-річчю від дня народження Кобзаря. Її підготували та провели викладачі та студенти Дубенського медичного коледжу. Присутні ознайомилися з прижиттєвими фотографіями Т. Шевченка, говорили про його перебування на Волині. Зокрема, цікавими були дослідження про перебування Кобзаря у Кременці та Почаєві, проведені студентами Кременецького медичного училища. Студенти Новоград-Волинського медичного коледжу ознайомили присутніх з власними дослідженнями малюнків Кобзаря на медичну тематику.

Про долю проєкту пам'ятника Т. Шевченка для Дубна скульптора Івана Кавалерідзе розповіла завідувач Літературного музею Уласа Самчука в Рівному Інна Нагорна.

Учасники конференції знайомляться з музейною експозицією в Дубенському замку.

Відкрилася виставка про Т. Шевченка

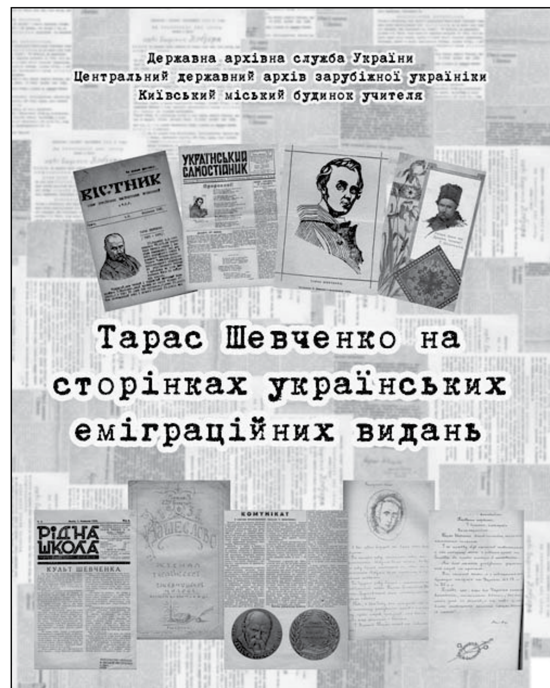
Катерина Петриченко

КИЇВ. – 5 березня у приміщенні Київського міського будинку учителя відкрилася виставка „Тарас Шевченко на сторінках українських еміграційних видань".

Мешкаючи в різних країнах світу, закордонні українці прагнули зберегти свою національну ідентичність, виявляли постійне зацікавлення до життя та творчости Тараса Шевченка і сприймали його як уособлення України.

Основою виставки стали книги, періодичні видання, буклети та інші матеріяли, які протягом XX ст. видавалися в різних країнах світу, а зараз є складовою частиною фондів Центрального державного архіву закордонної україніки. Чільне місце в експозиції посідають документи про те, як українська спільнота за кордоном вшановує Т. Шевченка – переклади його творів різними мовами, програми, повідомлення, оголошення про вечори пам'яті, вірші, статті, присвячені життю та діяльності поета, а також ілюстративний матеріял з еміграційних видань.

Виставка триватиме до 21 березня. Вхід вільний.

Афіша виставки в Києві.

Пожертви на пресфонд „Свободи", надіслані з оплатою за Різдвяні картки у січні та лютому 2014 року

$	Name	City/State
175	Latyshevsky, Alex & Hanna	Sag Harbor, NY
125	Gussak, Ihor & Hiie	Morris Twsp., NJ
100	Diachuk, Ulana	Rutherford, NJ
100	Leshko, Jaroslaw	Northampton, MA
75	Bonacorsa, Christine	Belleville, NJ
75	Stasiuk, Demetrius	Englewood, FL
50	Buchynsky, Bohdan & Olena	Glendora, CA
50	Jakubowycz, Alexander & Daria	Brecksville, OH
50	Kozak, Michael & Roman	Golden Valley, MN
50	Kurylko, Bohdan	Venice, FL
50	Kuzmowych, Chrystyna	Great Falls, VA
50	McGrath, Michael	Franklin Square, NY
50	Petrenko, Anna & Jurij	Ashton, MD
50	Plaskon, Justyn	Linden, NJ
50	Rac, Karola	Glenside, PA
35	Sos, John & Ulana	Providence, RI
33	Oharenko, Marijka	Redondo Beach, CA
30	Leoczko, Natalia	Mattews, NC
25	Badynskyj, Raymond	Phoenix, AZ
25	Bamber, Katia	Madison, CT
25	Baranowsky, G	Osprey, FL
25	Baron, Daria	Jacksonville, FL
25	Begej, Roman	Tacoma, WA
25	Bemko, Ihor	Edinboro, PA
25	Bilak, Roman	Kenosha, WI
25	Biskup, M	Cranford, NJ
25	Chudowsky, Valentina	Wethersfield, CT
25	Diaczuk, Zenko	Boonton, NJ
25	Dyczko, Michai	Yonkers, NY
25	Dykyj, Daria	Forest Hills, NY
25	Fedun, Basil	Chardon, OH
25	Futey, Bohdan	Annapolis, MD
25	Geleta, Bohdana	College Park, MD
25	Hirniak, Aleksander	Clifton, NJ
25	Holowinsky, Natalie	Somerset, NJ
25	Hrycyk, Hania & Orest	Syracuse, NY
25	Iwach, Eugene	Manhattan Beach, CA
25	Jarko, Mykola	Union, NJ
25	Karpenko, Andrij	Des Plaines
25	Karpenko, Tetiana	Southfield, MI
25	Klufas, Zorianna	Highland Park, NJ
25	Kobryn, A	North Port, FL
25	Kozak, Jerry & Kalyna	Huntington Valley, PA
25	Kulas, Myron	La Grange, IL
25	Kuzycz, Motria	Brooklyn, NY
25	Kuzycz, Jurij & Tania	Glen Ellyn, IL
25	Lojik, Walter	Kearns, UT
25	Luciw, Paul	Davis, CA
25	Maceluch, Andrew & Jeanette	Stamford, CT
25	Melnitchenko, Eugene	Owings, MD
25	Mostowycz, Oksana	Ponte Verda, FL
25	Oberyshyn, Jaroslaw	Jamaica, NY
25	Olynyk, Stephen	Washington, DC
25	Petryk, Fedir	Levittown, PA
25	Pidwerbecky, Alex	Randolph, NJ
25	Pikas, Michael	Olney, MD
25	Pylyshenko, S	Bethesda, MD
25	Rasiak, Ruslan	Leesburg, VA
25	Ratycz, Rostyslaw & Helen	Edison, NJ
25	Shevchuk, Ihor	Yonkers, NY
25	Stasiw, Roman	Congers, NY
25	Sumrall, Andrea	Sugar Land, TX
25	Syzonenko, Walter & Christine	Randolph, NJ
25	Tarasiuk, George	Newtown, PA
25	Tymkiw, Stephan	Millersville, MD
25	Walchuk, Maria & George	Annandale, NJ
25	Werbyckyj, Irene	Woodside, NY
25	Witiuk, Andrij	Brooklyn, NY
25	Zazula, Olga	Flushing, NY
25	Zobniw, Lubomyr	Binghampton, NY
20	Chorney, Stephen & Oksana	Columbia, MD
20	Goot, Ann	Moretown, VT
20	Kostiuk, Theodor	Silver Spring, MD
20	Kuncio, Zenovia	Bayside, NY
20	Lucenko, L	Bonita Springs, FL
20	Nikitich, William	Lowville, NY
20	Onufreiczuk, Boris & Kathryn	Watchung, NJ
20	Paschuk, Larisa	New York, NY
20	Petrina, Dagmar	Yonkers, NY
20	Polansky, George & Areta	Strongsville, OH
20	Pytel, Peter	Twin Lakes, WI
20	Romanyshyn, Peter	Arvada, CO
20	Rudnyk-Mcckenzie, Romana	Los Angeles, CA
20	Samotulka, Daria	Hillsborough, NJ
20	Skrybailo, Stephan	Charlotesville, VA
15	Hawrylow, Peter	Ludlow, MA
15	Hawryluk, W	Newington, CT
15	Konowal, Alex	Arlington Hts., IL
15	Kuropas, Bohdan	Hickory, NC
15	Makar, Andrij	Brooklyn, NY
15	Salak, Wasyl	New Hope, PA
15	Subchak, Bohdan	Canton, OH
12.5	Sawka, Jaroslaw	Sterling Hts., MI
10	Baran, John & Luba	Rochester, NY
10	Bartoszyk, Marion	Mt. Reiner, MD
10	Boychuk, John	Ewing, NJ
10	Bubniak, Oksana	Monroe, NY
10	Buniak, Borys & Lida	Fayetteville, NY
10	Czartorysky, Victor	Brooklyn, NY
10	Danylyk, Oksana	Houston, TX
10	Fedor, Michael	Flemington, NJ
10	Fedynsky, P	Brooklyn, NY
10	Giffler, Lydia	Arlington, VA
10	Hruszkewycz, Christine	Derwood, MD
10	Kaszczak, Ivan	Kerhonkson, NY
10	Koliszynskyj, Ludmyla	Chicago, IL
10	Kotsumbas, Helen	Marietta, GA
10	Kowal, Natalia	Riverside, CT
10	Kowalysko, Michael	Gaithersburg, MD
10	Kozicky, Walter	Yonkers, NY
10	Kryshtalowych, Jaroslaw	Parma, OH
10	Lapychak, Luba	E Hanover, NJ
10	Lewycky, George	Philadelphia, PA
10	Metrovsky, Walter	Warren, NJ
10	Narciniw, Bohdan	Lake Geneva, WI
10	Pawluk, Borys	Lansdale, PA
10	Pishko, Irene	Bridgewater, NJ
10	Rakshanov, Volodymyr	Brookings, SD
10	Safian, Walter & Anna	New York, NY
10	Shandruk, Paul & Evdokia	Philadelphia, PA
10	Slysh, Roman & Natalie	Raleigh, NC
10	Slyz, Wolodymyr	Woodside, NY
10	Sochan, Ihor & Olena	Woodcliff Lake, NJ
10	Stelmach, Adrian	Linovia, MI
10	Stelmach, Ihor	Glastonbury, CT
10	Swanson, Ann	Palo Alto, CA
10	Teniuch, Jakym	White Plains, NY
10	Todoriv, Bohdan	Philadelphia, PA
10	Trojan, Bohdan	Park Ridge, IL
10	Trojan, Nadia	Watertown, CT
10	Ulanowicz, Marie	Gainesville, FL
10	Woch, Dmytro	East Hanover, NJ
10	Wolchuk, Roman	Jersey City, NJ
10	Wynnyk, Irene	Hyde Park, NY
5	Boluch, Myron	Scituate, MA
5	Chirovsky, Ariadna	Succasunna, NJ
5	Haftkowycz, Nadia	Wethersfield, CT
5	Krawciw, Jaroslaw	N Providence, RI
5	Liteplo, Sam	Brooklyn, NY
5	Loza, Ulana	Buffalo, NY
5	Macuk, Bohdan & Halyna	Berlin, MD
5	Makijczyk, Wasyl	Stradford, CT
5	Moczula, Alexandra	Clifton, NJ
5	Nesterczuk, George	Vienna, VA
5	Ostapiuk, Eufrozyna	South Haven, MN
5	Pakula, Benjamin	Dearborn, MI
5	Pastushenko, Tatiana	New Providence, NJ
5	Pechenyak, Bohdan & Olena	Philadelphia, PA
5	Petriv, Vsevolod	Malden, MA
5	Polec, Borys	Minneapolis, MN
5	Stefanyshyn, Nick	Islamorada, FL
1	Goras, Stephen	Jersey City, NJ
	Total: $3411.5	

Щиро дякуємо всім жертводавцям за підтримку пресфонду „Свободи".

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Березень 2014 року, ч. 162

Пізнання Івана Багряного триває

Іван Дзюба

Протягом кільканадцяти років Олександер Шугай вивчає спадщину Івана Багряного, сторінки його літературної та політичної біографії і пише про нього. Роман-дослідження О. Шугая „Іван Багряний, або Через терни Гетсиманського саду" (1996) став ґрунтовною розповіддю про важливі етапи життя і творчої біографії І. Багряного. Але автор не вважав свою роботу закінченою з погляду як хронології, так і повноти матеріялів, він невтомно продовжував пошуки нових джерел та свідчень, не обмежуючись відомими текстами, заглиблювався в архіви, збирав забуті публікації в пресі, що стосувалися І. Багряного, листи його та до нього, їздив місцями його діяльности, розшукував людей, які знали його, брав інтерв'ю у сподвижників та продовжувачів його справи...

Так назбирався – скажу без перебільшення – величезний і нерідко унікальний матеріял, який потребував осмислення, укомпонування, а часом і з'ясування, – хоч нерідко й говорив сам за себе. Як результат самовідданої праці насамперед О. Шугая, зусиль видавництва „Смолоскип" та допомоги багатьох людей, яким дорога пам'ять про І. Багряного, і звісно ж, Фонду ім. І. Багряного, і маємо оці дві книги, насичені текстовим та ілюстративним матеріялом і цінними документами.

Багато що тут публікується вперше. Окремо слід відзначити велику кількість світлин, які картинно показують різні сторони життя й побуту самого І. Багряного та багатство його товариських і громадських зв'язків у еміґраційному середовищі, зрештою – і яскравий персоналітет цього середовища. Велику цінність має перепублікація маси розкиданих по різних газетах і часописах та відшуканих (а в іншому випадку приречених на забуття) рецензій, нотаток, відгуків тощо, які в сукупності своїй відтворюють атмосферу політичного і культурного життя, ідеологічної боротьби, особистих стосунків у діяспорі.

Перша книга починається розділом „На розгляд „Особливої наради"...". Автор вивчив архіви НКВД, що стосуються другого арешту І. Багряного (про перший йшлося в його попередній книзі), і скрупульозно проаналізував слідчі матеріяли, постанови про арешт, численні протоколи допитів І. Багряного та інших осіб, зводин, тощо (повертаючись також і до першого арешту). Він терпляче занурюється в єзуїтську й занудну технологію творення „ворогів народу" з українських інтеліґентів: розплутування ниток їхніх „змов" і читання в їхніх душах, фабрикування контрреволюційних організацій, залучування до „справ" якомога більшої кількости „учасників" з числа активних і яскравих творчих особистостей. Хто тільки не опинявся під прицілом „органів", ким тільки не цікавилися ненаситні „особливі наради"! За всієї зловісної гротескности цієї картини, вона все-таки шизофренічно одноманітна, і автор мусить витлумачувати її нюанси та супроводжувати її своїми емоційними коментарями. У нерівному двобої з усесильною каральною машиною І. Багряний вів свою ризиковану гру (пізніше, в „Саді Гетсиманському", він назве це методою „джиу-джитсу": „намагатися перемогти удаваною покірністю та переведенням справи з головного шляху на дрібничкові манівці"), – визнавав несуттєве, заперечував суттєве, у чомусь програвав, у чомусь вигравав: головне – не зламатися, нікого не підставити під удар.

При першому арешті, 1932 року, він визнав був свою „вину", але від поглядів своїх не відмовлявся (навпаки, сміливо деклярував їх). Тепер заперечував причетність до підпільної контрреволюційної організації, натомість, згідно з відомим кліше, зізнавався, що „здійснював контрреволюційну діяльність на літературному фронті" (лише!). Обплутаний свідченнями деяких фіґурантів „справи", мусив називати своїх „спільників" та „надхненників" у минулому, але згадував лише тих, кому, на його думку, це вже не могло зашкодити, хто вже був засуджений. А серед них були відомі письменники й науковці, з якими був у близьких стосунках.

Ситуація, звісно, дуже неоднозначна і радости не викликає, але автор знаходить арґументи на користь І. Багряного, докладно зупиняючись на показах, зібраних проти нього, та на пізніших спогадах причетних до цієї „справи" осіб, і пропонуючи власне „розслідування".

Можна сказати, що тактика, яку обрав І. Багряний під час арешту й слідства: визнавати порівняно другорядне й заперечувати головні звинувачення – почасти допомогла йому.

Коли 1939 року влада зі своїх політичних міркувань вирішила на деякий час обмежити масштаби масових арештів, нове керівництво держбезпеки розпочало перегляд незакінчених справ, і вину І. Багряного визнано недоведеною. Його звільняють, і він живе в рідній Охтирці під наглядом.

Тим часом – війна, окупація. І. Багряний розпочинає видання газети „Голос Охтирщини", потім знаходить зв'язок з українськими націоналістами, з УПА. Служити гітлерівцям він не хотів – так само, як і більшовикам. Цей період його життя й діяльности оповіданий у книзі не так докладно, як попередній, – певно, через недостатність документів та надійних свідчень.

Ширше висвітлено його перебування в Галичині, спілкування з українськими письменниками, участь у культурному житті Львова, контакти з УПА, причетність до обговорення програмових документів ОУН, яке означилося на Перших Великих Зборах УГВР принциповими змінами під впливом нового досвіду на східній Україні: переходом до концепції демократичного націоналізму замість націоналізму інтеґрального.

Та, власне, центральною темою книги стає діяльність І. Багряного і української еміґрації в перші повоєнні роки, в таборах Ді-Пі. Великий розділ присвячено періодові перебування І. Багряного та багатьох інших видатних персонажів еміґрації в Новому Ульмі, що був найбільшим центром їхнього тимчасового поселення. Тут опинилися тисячі втікачів з СРСР, серед яких було багато літераторів, митців, науковців, у тому числі й тих, чиї імена нині посіли гідне місце в історії української культури. За тяжких матеріяльних і побутових умов та неминучих психологічних стресів еміґрація зуміла налагодити досить насичене мистецьке й літературне життя, видавничу й освітню діяльність, не кажучи вже про активність різних політичних груп.

Маємо свого роду психологічний парадокс: здавалося б, після пережитої кожним особистої катастрофи, що була частиною спільної трагедії, історичної поразки українства, бачимо не депресію, а навпаки – вибух творчої енерґії і роботу на перспективу. Почасти можна пояснити це, скажімо, трьома чинниками. Перший – велика концентрація активної інтеліґенції, яка, потрапивши в світ політичної свободи, зітхнувши нарешті вільно, відчула смак нескутої творчости. Другий – ця патріотична інтеліґенція жила почуттям відповідальности за долю української культури і прагнула використати перебування у вільному світі для збереження та намноження її здобутків, для розвитку нових її форм. І третє – ці люди вірили в своє повернення на Україну – коли не в особисте повернення, то в майбутнє вільної України. Це, здавалося б, найпарадоксальніше – уявімо: Німеччина в руїнах, пів Европи в руках Сталіна, по таборах Ді-Пі шастають офіцери радянських спецслужб, налаштовані силоміць повертати утікачів „на родіну", а вони підтримують себе ілюзіями? Певно, й ілюзії рятували від розпачу. Та, мабуть, головним було інше: мавши досвід життя в СРСР, вони не могли повірити у довготривалість цього нелюдського режиму і всією душею ждали його фіяско.

(Продовження в наступному випуску)

Двотомник Олександра Шугая про Івана Багряного

У видавництві „Смолоскип" у Києві у кінці 2013 року вийшли друком дві великі книги (кожна понад 1,000 стор.) „Іван Багряний, нове й маловідоме: есеї, документи, листи, спогади, нотатки і факти", які зібрав і упорядкував представник Фундації ім. Івана Багряного Олександер Шугай – поет, прозаїк, есеїст і перекладач. Він є автором багатьох книг.

Про І. Багряного він видав роман-дослідження „Іван Багряний або Через терни Гетсиманського саду", упорядкував збірник творів І. Багряного „Під знаком скорпіона", „До Ворскли по рибу", двотомник „Вибрані твори Івана Багряного" з авторськими передмовами.

Він є лавреатом премій ім. І. Багряного „Благовість" та ім. Володимира Винниченка. Вступне слово до вищезгаданого двотомника книг написав Іван Дзюба. Вгорі містимо частину його вступного слова.

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі особи:

1,000 дол. – **Василь Стан** (з них по 250 дол. для журналу „Бористен" та газети „Промінь „Просвіти" в Кривому Розі, а решту – на потреби Фундації); **450** дол. – **Оксана Мостович** (з них по 200 дол. для журналу „Березіль" в Харкові та журналу „Бористен" і на книгу „Діяспора пам'ятає", що її готує журнал, та 50 дол. на потреби Фундації); **430** дол. – **Віктор Рудь** на пресовий фонд журналу „Бористен"; **250** дол. – **Юрій і Оля Татарки** (з них 200 дол. на конкурс української мови, а решта – для Фундації); **200** дол. – **Галя Бистрицька** в пам'ять брата Євгена Кальмана; по **100** дол. – **Валентина Чудовська**, **Рома і Юрій Темницькі** та **Розалія Бойко** в пам'ять її чоловіка в 10-ту річницю смерти (з них 75 дол. – для Фундації та 25 дол. на видання книги „Діяспора пам'ятає"; **75** дол. – **Роман Воронка** та **55** дол. – **Степан Феденко** (з них 30 дол. на книгу „Діяспора пам'ятає" та 25 дол. – для Фундації).

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами в цей тяжкий час в Україні на видання газет, журналів та книг, які пробуджуватимуть український народ, щоб він дбав про свою мову, історію та державу та обирав гідних осіб до уряду України, що дбатиме про його добробут!

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

СПОРТ

Хроніка Паралімпіяди-2014: 7-11 березня

Учасники збірної України на Паралімпіяді-2014. (Фото: Комітет спорту інвалідів України)

7 березня

Біятлоніст Михайло Ткаченко – єдиний український спортовець, який вийшов на урочисту ходу команд під час церемонії відкриття Паралімпійських ігор у Сочі. Він їхав у візочку, до якого був прикріплений національний прапор України. Глядачі зустріли українця привітальними вигуками і оплесками. Російські телекоментатори ніби не помітили цього протесту. Решта збірної України не брала участь у ході на знак протесту проти подій у Криму – українські паралімпійці вимагали виведення військ з півострова до початку ігор. Спершу українці хотіли взагалі залишити ігри.

8 березня

Український біятлоніст Віталій Лук'яненко виграв золоту медалю у чоловічих спринтерських біятлонних перегонах серед спортсменів з порушенням зору.

Срібним призером став Максим Яровий в перегонах на 7.5 кілометрів на візках. Три бронзові медалі вибороли в перегонах на 6 кілометрів Олена Юрковська – на візках, Юлія Батенкова – стоячи і Оксана Шишкова – на перегонах учасниць з вадами зору.

Після чоловічих змагань у біятлоні серед спортовців з вадами зору на гірську трасу піднявся президент Росії Володимир Путін, щоб особисто потиснути руку росіянинові Миколі Полуніну, який мав стати переможцем. В. Лук'яненко випередив росіянина і В. Путін не захотів його вітати.

9 березня

Збірна України здобула своє друге золото: Людмила Павленко була першою в лещетарських перегонах сидячи на 12 кілометрів. Американка Оксана Мастерс приїхала на 22 секунди пізніше. Росіянка Світлана Коновалова здобула бронзу.

10 березня

Українка Юлія Батенкова виграла срібну медалю у лещетарських перегонах стоячи на дистанції 15 кілометрів клясичним стилем. Вона програла шведці Гелен Ріпі 3.9 секунди. Третьою фінішувала росіянка Анна Міленіна.

11 березня

У Сочі завершилися жіночі біятлонні перегони на 10 кілометрів для спортовців з порушенням зору, в яких бронзову медалю здобула українка Оксана Шишкова. У цій дисципліні брали участь чотири жінки – по дві з України та Росії.

Людмила Павленко знову взяла високу нагороду – цього разу бронзову медалю у біятлоні (середня відстань). Олександра Кононова здобула для України срібну медалю.

Вдруге найвищу нагороду здобув Віталій Лук'яненко, якому не було рівних у біятлоні на відстані 12.5 кілометра. Через падіння зійшов з траси Анатолій Ковалевський, котрий був першим впродовж гонитви.

Прес-служба Національного паралімпійського комітету України

З нагоди проголошеного ООН Міжнародного дня рідної мови за підтримки Постійного представництва України до ООН

Світовий Конґрес Українців
та
Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

запрошують всіх взяти участь в урочистому відзначенні 200-ліття Тараса Шевченка в приміщенні Організації Об'єднаних Націй.

Тарас Шевченко:
борець за рідну мову, самовизначення народів, людські права та соціальну справедливість

НОВА ДАТА: 27-го березня 2014 • 3:00 – 6:00 пополудні

Заля Економічної та соціальної ради (ECOSOC Chamber)
Організація Об'єднаних Націй – Ню-Йорк

У програмі з нагоди 200-річчя від дня народження народного поета України:

Слово Генерального Секретаря ООН Бан Кі-муна
Слово Президента 68-ої сесії Генеральної асамблеї ООН Джона В. Еша
Слово Президента Світового Конгресу Українців Евгена Чолія
Слово Президента Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Орисі Сушко
Доповідь професора Торонтонського університету д-ра Максима Тарнавського
Виступи хору "Прометей" з Філядельфії, Братів Добрянських, вокального дуету Людмили Грабовської і бандуристки Алли Куцевич та читання творів Шевченка у виконанні Софійки Зєлик і Ксені Ференцевич
• Ведучий - Петро Фединський, перекладач "Кобзаря" на англійську мову •

Просимо прийти у вишиванці!

Раніше зголошеним не треба знову реєструватися. Принімаємо додаткові зголошення до 20-го березня е-поштою на адресу: ukrainersvpday@gmail.com

У день імпрези просимо прибути на місце до ООН не пізніше 2:30 пополудні. Увійти до будинку ООН від першої авеню при 47-ій вулиці.

ЗБОРИ 194 ВІДДІЛУ УНС

П'ятниця, 28 березня 2014 року

Ню-Йорк, Н. Й. – Річні збори 194 Відділу УНСоюзу „Свобода" відбудуться в п'ятницю, **28 березня** 2014 року, о год. **2:00** по пол. в приміщені Тов. „Самопоміч", **98 Друга Авеню, Ню-Йорк, Н.Й.** Запрошуємо всіх членів до участи.

За управу:
Олександра Юзенів, голова
Оксана Лопатинська, секретар

Україна і імперія...

(Закінчення зі стор. 5)

Міністерство закордонних справ Росії засудили цю постанову як нерозважливу, що, одначе, не змусило депутатів відкликати своє рішення.

В Україні дії російських парламентаріїв вкрай збудили суспільно-політичну думку та розцінювалися як замах на порушення територіяльної цілісности і суверенітету держави. Дмитро Павличко, голова Комісії Верховної Ради з питань закордонної політики, назвав постанову парляменту Росії актом, що дорівнював оголошенню війни.

Реакція української виконавчої гілки також була вельми рішучою. З заявами протесту перед цілим світом виступили Президент Л. Кравчук, Президія Верховної Ради, міністерства оборони та закордонних справ. У відповідь багато країн світу, зокрема Сполучені Штати Америки, Велика Британія, Італія, а також Рада Безпеки ООН, засудили постанову парляменту Росії як таку, що суперечить міжнародним договорам.

Незважаючи на дипломатичну поразку 1993 року, ідея „імперської величі" в Росії не вмерла. Про це зокрема засвідчила заява російського міністра закордонних справ Андрія Козирєва, в якій він запропонував „російську доктрину Монро", що поширювалася б на „близьке зарубіжжя", тобто на всі території колишнього Радянського Союзу. Пропозиція А.. Козирєва імпонувала політичним поглядам росіян: у 1999 році 85 відс. росіян висловилося за відновлення „великої імперії" і тільки 7 відс. з цим не погодилися.

Наступний виклик українсько-російським взаєминам Росія створила, коли 29 вересня 2003 року, не повідомляючи Україну, почала будувати дамбу від півострова Тамань в напрямку українського острова Тузла. Цей акт, який загрожував використанню Україною Керченської протоки, шкодив українським правам на Озівському морі та ставив під сумнів суверенітет держави над Тузлою, викликав швидку і рішучу реакцію Києва. Вже 10 жовтня біля острова з'явилися українські військові човни, важка зброя та літаки. Рішуче за оборону кордонів України висловився тодішній Президент Леонід Кучма, який заявив, що „якщо Росія будує дамбу в наших територіяльних водах, ми повинні вжити силу". Верховна Рада України, зі свого боку, 369 голосами прийняла резолюцію, у якій засудила дії Росії як „недружні акти, які змушують Україну переглянути її сучасні взаємини з Російською Федерацією".

Війна слів продовжувалася. У газеті „Столічниє новості" за 21 жовтня 2003 року можна прочитати про заяву керівника російської Президентської адміністрації Олександра Волошина, котрий сказав, що „Росія ніколи не залишить Україні Керченську протоку... і, якщо треба, зробить все можливе і неможливе, аби відстояти свою позицію... Якщо буде потрібно, ми скинемо туди бомбу".

Розмову про українсько-російську конфронтацію мав оглядач російської газети „Ізвєстія" Борис Пастернак з Президентом Л. Кучмою. „Ми розуміємо, – сказав український провідник, – що у декого в Росії є спрага імперського самоствердження... Про звичайну, усім пам'ятну імперію говорити незручно – то заговорили про „ліберальну", демократичну" ... Як і слід було очікувати, чергове зазіхання на наші інтереси і нашу гідність помітно згуртувало мешканців України…Тузла явно служить справі консолідації української політичної нації. Але такі способи консолідації, при всій їхній ефективності, – не наш вибір. Ми хотіли б консолідуватися і ми будемо консолідуватися на іншій, більш спокійній, більш творчій основі – на основі мирного розвитку нашої державности, на основі спільної турботи про економічний ріст", – наголосив Президент Л. Кучма.

Незабаром Росія припинила будувати дамбу і до кінця року між Україною і Росією настало тимчасове замирення. Та й цього разу не надовго. Перервала короткий спокій зустріч НАТО в Букарешті. Оскільки Україна була одним з кандидатів на приєднання до Пляну дій щодо членства в Альянсі, в Росії проти цього виникла буря імперської істерії, погроз і критики. 7 квітня 2008 року російська газета „Коммерсанть" повідомила, що на закритому засіданні Ради „Росія-НАТО" Президент РФ Володимир Путін погрожував, що у разі вступу України до Північноатлантичного Альянсу вона може припинити існування як єдина держава...Зокрема Росія може анексувати (насильницьким способом приєднати до себе) Крим і Схід країни. Щоб не допустити НАТО до кордонів Росії, В. Путін „пообіцяв вжити адекватних заходів". Звертаючись до Президента США Джорджа Буша, В. Путін дозволив собі сказати, що „Україна – це навіть не держава! Що таке Україна? Частина її території – це Східня Европа, а частина, і значна, подарована нами".

Заява Президента Росії викликала цілий вихор заяв російських журналістів і політиків проти суверенного права України творити власну політику. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров заявив в інтерв'ю для Радіо „Ехо Москви", що Росія буде „робити все, щоб не допустити прийняття України і Грузії в НАТО".

А начальник Генштабу збройних сил Росії Юрій Балуєвський заявив: „Однозначно, Росія вчинить дії, спрямовані на забезпечення своїх інтересів поблизу державних кордонів. Це будуть не тільки військові заходи, це будуть заходи іншого характеру".

У відповідь на божевільну метушню російської преси та високопосадовців довкруги питання України і НАТО Міністерство закордонних справ України зробило наступну заяву, датовану 12 квітня 2008 року:

„МЗС України серйозно стурбоване оприлюдненими останніми днями заявами офіційних осіб Російської Федерації щодо України.

Заяви високопосадовців Російської Федерації мають відвертий антиукраїнський характер, піддають сумніву територіяльну цілісність України і є прямим втручанням у її внутрішні справи. Ще раз наголошуємо: Україна – незалежна держава і самостійно визначає свою внутрішню і зовнішню політику, спрямовану на забезпечення і захист своїх власних національних інтересів.

В основі зовнішньополітичного курсу України – поглиблення рівноправних та партнерських взаємин з усіма країнами, передусім з сусідніми, у відповідності до загальновизнаних норм міжнародного права, зокрема Статуту ООН. Прагненням зміцнити міжнародний мир і безпеку керувалася наша держава, відмовившись від третього у світі ядерного арсеналу. Зі свого боку, ядерні країни, у тому числі і Російська Федерація, надали Україні ґарантії безпеки, закріплені у Будапештському Меморандумі 1994 року.

Абсолютно неприйнятним є те, що Російська Федерація, як одна зі сторін згаданого Меморандуму та постійний член Ради Безпеки ООН, на яку покладається відповідальність за підтримання міжнародного миру і безпеки, вдається до недружніх кроків щодо України, ставить під сумнів її територіальну цілісність і суверенне право приймати рішення щодо власного зовнішньополітичного вибору. У такій ситуації стає дедалі очевиднішим, що евроатлантичний вибір України – єдиний спосіб ґарантувати безпеку нашої держави. Отже, Україні належить якнайшвидше інтеґруватися до НАТО як основи системи колективної безпеки.

МЗС України вимагає від російської сторони припинити практику погроз щодо України і дотримуватися положень Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Російською Федерацією. Цей Договір передбачає, зокрема, зобов'язання щодо взаємної поваги суверенної рівности, територіяльної цілісности, непорушности кордонів, незастосування загрози силою та невтручання у внутрішні справи.

Україна вживатиме всіх необхідних заходів, передбачених міжнародним правом, для захисту свого суверенітету та незалежности".

Після цієї заяви МЗС України ситуація дещо заспокоїлася, в українсько-російських взаєминах настав черговий етап відносного спокою. Як бачимо з аґресивних дій Росії в Криму – знову не надовго. Імперські амбіції Москви залишаються великою небезпекою для державної незалежности України, і більше того – для всього демократичного світу.

Кров Майдану...

(Закінчення зі стор. 4)

муються місцеві силові структури. Великою мірою усе це є, передусім, сумним наслідком недолугої та безвідповідальної політики Києва, який похапцем пролонґував російську військову присутність в Криму, не зваживши при цьому на слушні застереження експертів.

Поточна ситуація в Криму має надвисоку динаміку – спроби розхитати ситуацію, спровокувати українську сторону на застосування зброї у відповідь на різноманітні прояви аґресії з боку опонентів відбуваються безперервно. Тож коли можна бути говорити про, принаймні, зменшення напруги наразі невідомо. Очевидно, що Кремль, щонайменше, багато в чому серйозно прорахувався. Як би не намагалися його офіційні представники показувати впевненість і непохитність, очевидним є те, що режим зазнає чималих політичних, економічних та іміджевих втрат – внутрішніх, серед найближчого пострадянського оточення, й у світі в цілому. Отже, Москва потрапила у створену нею самою пастку і тепер перебуватиме у пошуках виходу з цієї халепи, передусім піклуючись про „збереження обличчя”.

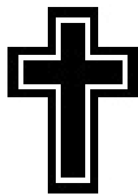
Російська авантюра завдала жорсткого удару по справі нерозповсюдження ядерної зброї. Будучи одним з держав-ґарантів територіяльної цілісности України згідно з Будапештським меморандумом 1994 року, РФ грубо порушила власні зобов’язання, чим засвідчила нікчемність міжнародних ґарантій в ядерній царині, додаючи тим самим додаткових арґументів державам-пошукачам ядерного статусу.

Виникли реальні передумови повернення Европи, та й решти західного світу до нової конфронтації між Сходом, в особі Російської Федерації, та Заходом. Досить очевидною вже зараз виглядає нова геополітична конфігурація, де Україна виглядатиме новим кордоном і форпостом західного світу. Ця нова обставина безперечно суттєво вплине на військово-політичне плянування.

Зрештою, сама Україна отримала натомість жорсткий, але дуже необхідний урок і, без сумніву, буде зовсім по-іншому ставитися до забезпечення своєї національної безпеки. Адже, як справедливо колись зазначив Вілям Черчіль, „більш за все росіяни захоплюються силою, й немає нічого, до чого б вони мали менш пошани, як до воєнної слабкости“.

Проте гарячкові заяви деяких політичних українських діячів про необхідність негайного виведення ЧФ з території України, денонсації Харківських угод, вступу до НАТО справляють враження не більше, як відверто дешевого популізму на старті майбутньої президентської кампанії. Адже зрозуміло, що чисельність суходольних частин ЧФ РФ, скоріш за все, тепер лише збільшиться і будь-які спроби України змінити status quo здатні лише призвести до погіршення ситуації. Загнаний в кут хижак стає ще більш небезпечним. Остаточне розв’язання проблеми ЧФ потребує не подальшої конфронтації, але копіткої попередньої роботи та ґрунтовного пляну практично здійсненних і всебічно забезпечених дій.

Д-р Володимир Чумак був радником з українських політичних та військових питань Посольства України у США. Він – експерт з проблем сучасної кризи в Україні, автор монографії „Ядерна стратегія США: від переверешння до нерозповсюдження“ (видання Національного інституту стратегічних досліджень, 1999).

Ділимося сумною вісткою, що 5 березня 2014 року, після короткої недуги відійшла у вічність наша найдорожча Мама, Бабуся і Прабабуся

св. п.

Єфросинія Принада

нар. 3 серпня 1924 року в Лісько - Лукавиці, біля Перемишля, колишня підпільниця - зв’язкова УПА „Біла“ і в’язень польських тюрем.

Парастас відбувся в суботу, 8 березня 2014 року о год. 7-ій веч. в Hines-Rinaldi Funeral Home, Silver Spring, MD.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 10 березня 2014 року, о год. 9-ій ранку в Помісній Українській Католицькій Церкві св. Тройці, Silver Spring, MD, а опісля тлінні останки були перевезені на цвинтар св. Андрія Первозваного в South Bound Brook, NJ.

Горем прибиті:

доньки - Христина з дітьми Мартою і Данилом та внуками Матвійком і Софійкою
- Богданна з чоловіком Джаном і сином Андрієм

дальша родина та друзі в Україні та Америці.

Вічна Їй пам’ять!

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

У зв'язку з тим, що витрати на друк і доставу „Свободи“ поштою коштують 110 дол. за число, з 1 грудня змінилися ціни на передплату нашої газети:

ДРУКОВАНА „Свобода“ (на папері)

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
80 дол.	**45** дол.	**90** дол.	**50** дол.

ЕЛЕКТРОННА (www.svoboda-news.com)

40 дол.* на рік для всіх

* Ціна передплати електронної версії зменшилася з 65 до 40 дол.
Передплатити можна кредитовою карткою з веб-сторінки www.svoboda-news.com, або зателефонувавши до відділу передплати на 973-292-9800, дод. 3040).

ДРУКОВАНА І ЕЛЕКТРОННА

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
85 дол.	**50** дол.	**95** дол.	**55** дол.

Для тих читачів, котрі отримують друковане видання, передплата електронної версії „Свободи“ коштуватиме всього на 5 дол. більше (щоб отримати цю знижку, треба телефонувати до відділу передплати на 973-292-9800, дод. 3040).

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція